

Politiikan tutkimuksen päivät 2024 abstraktit /

FPSA Annual Conference 2024 abstracts

Room	THURSDAY			FRIDAY	
	9.30-11.00	14.30-16.00	16.15-17.45	9.15-10.45	11.15-12.45
Pub209	Politics of European Integration and European Parliamentary Elections	Politics of European Integration and European Parliamentary Elections	Politics of European Integration and European Parliamentary Elections	Politics of European Integration and European Parliamentary Elections	Politics of European Integration and European Parliamentary Elections
Pub269		Puolueet politiikan tekijöinä asiantuntijavetoisessa demokratiassa	Puolueet politiikan tekijöinä asiantuntijavetoisessa demokratiassa		
Pub299		The illiberal threat to democracy	The illiberal threat to democracy	Politics of the Environment	Politics of the Environment
Pub368	Populismi ja kriminaalipoliittinen päätöksenteko	Populismi ja kriminaalipoliittinen päätöksenteko	Theory and practice of multilateralism	Theory and practice of multilateralism	Theory and practice of multilateralism
Pub399		Impacts of democratic innovations in contemporary governance and politics	Impacts of democratic innovations in contemporary governance and politics	Finnish National Elections Unravalled	Finnish National Elections Unravalled
Pub469	Yliopistot ja demokratia	Experimental Political Science	Experimental Political Science	Valvonta, demokratia ja tieto: turvallisuusviranomaiset informaation kerääjinä ja tuottajina	Valvonta, demokratia ja tieto: turvallisuusviranomaiset informaation kerääjinä ja tuottajina
Pub499	Kulttuurisodat, polarisaatio ja demokratia	Kriisistä kriisiin	Kriisistä kriisiin	Legitimiteetti ja auktoriteetti politiikassa	Konfliktit, poliittinen väkivalta ja siviilit
Edu355		Political Theory as a Mode of Knowledge	Political Theory as a Mode of Knowledge		
Edu357a		Science as Argument. Academic contributions to political debates	Science as Argument. Academic contributions to political debates		
Edu359		Poliittinen talous	Poliittinen talous		
Edu360		Feminismi, tieto ja demokratia	Feminismi, tieto ja demokratia		
Edu361		Suomen ulkopoliittikka ennen ja jälkeen Nato-jäsenyyden	Suomen ulkopoliittikka ennen ja jälkeen Nato-jäsenyyden		
Edu440		Political Ethnography	Political Ethnography		

ESN: työryhmä varhaisessa uravaiheessa oleville politiikan tutkijoille

Lina Trygg, Helsingfors Universitet:

The culture wars redux? The polarization of attitudes on morality policy issues in Europe

The aim of this project is to assess whether public political opinion in 19 European countries on a range of morality policy issues has become polarized between 1990 and 2020. The study will also assess whether opinion polarization on morality policy issues affects individuals likelihood to trust others and the likelihood of individuals engaging politically. This study concentrates on opinion polarization in terms of how the public is divided on six different issues typically labelled “morality policies”, i.e. issues that involve contested moral values instead of direct competition over economic self-interests. The issues included in the analyses are abortion, same-sex partnerships, euthanasia, artificial insemination or in-vitro fertilization, sex work, and the use of marijuana. The study is a longitudinal, quantitative study and by following the methods used to assess the “culture war” debate in the United States, this study uses data from the European Values Study to offer a cross-national European perspective on public opinion towards morality policies. Recent studies have shown that value divisions currently overshadow class divisions for voters and at times, morality policy reforms in some European countries have given rise to strong reactions among the population both concerning restrictions and liberalisations, while similar changes elsewhere have not yielded the same response. By this study I wish to identify trends and changes over time in public opinion on a variety of morality policy issues in different regions of Europe.

Joel Hänninen, Helsingin yliopisto:

Dialectic of Responsibility – Big Tech, Corporate Social Responsibility and Ideology

In the face of global crises on social, political and ecological fronts, an entity colloquially known as “Big Tech” has captured a lot of scholarly interest. This doctoral dissertation concerns itself with four US-based multinational platform corporations - namely Google/Alphabet, Facebook/Meta, Amazon and Apple - and their corporate social responsibility (CSR) discourses and corporate power.

Big Tech has faced a lot of scrutiny not only in the US, but globally as well. The existence of several antitrust and regulatory efforts in e.g. the past few years alone speaks to the perceived detrimental political and societal effects that Big Tech has had. The companies have been accused of e.g. undermining democracy, nudging voters through micro-targeted political ads, conducting socially irresponsible and environmentally pernicious business, and violating human rights in global supply chains. Despite all this, Big Tech maintains that it is combatting social ills, tackling climate change and creating more sustainable futures. Thus, I begin with the notion that there exists a glaring contradiction between a) the logic of accumulation of power and capital that these companies pursue, and b) the appearance of socially responsible activity.

Indeed, one can claim that efforts to rein in Big Tech have not come to much fruition. I argue that this owes to the little-explored ideological effect of the companies’ CSR discourses. I maintain, in line with contemporary critical theory, that ideology has a formidable staying power. While we may

fully acknowledge that Big Tech's CSR discourses are ideological and aim to merely reify and reproduce the existing social relations and corporate power, we continue to act as if we did not know this. , Contrary to extant CSR theorising, this dissertation proposes that one should begin to approach CSR dialectically and refuse the duality of CSR as either 1) a positivist, "triple bottom line" ethos where socially responsible activities are not only good for the planet and people, but profits, too, or 2) a detestable phenomenon and a to-be-disposed-of concept that can only be described as a window-dressing or a capitalist plot. Instead, I maintain that CSR has in it always-already the potential to realise 'actual responsibility' and thereby bring to fruition a more democratic and egalitarian global political economy. In other words, I argue that the notion of CSR should be upheld, as it allows for the recognition of the contradictory "anti-responsible" outcomes of CSR as it stands heretofore.

This monograph dissertation focuses on the 2019-2020 "Online Platforms and Market Power" hearings organised by US House of Representative's Subcommittee on Antitrust, Commercial and Administrative Law. All four earlier-mentioned tech companies took part in the hearings. The research material consists of the hearing transcripts that deal with Big Tech's responses to committee inquiries (roughly 200 A4 pages) and will be analysed with Laclau and Mouffe's discourse-theoretical approach. The research questions are the following: 1) what CSR discourses do Big Tech companies produce in the "Online Platforms and Market Power" hearings: 2) how do CSR discourses justify and reproduce the corporate power of Big Tech: and 3) what kind of meanings relating to responsibility-as-such can be extracted from the discourses with a dialectical, ideologico-critical reading.

Matti Pihlajamaa, Helsingin yliopisto:

Kiistelty sukupuoli – Väitöstutkimus sateenkaari-ihmisten yhdenvertaisuuden vastustamisesta suomalaisessa nykypolitiikassa

Ylirajainen tasa-arvon vastustaminen on keskeinen feminismin, demokratian ja tiedon kytköksiä muovaava tekijä. Suomessa ilmiön tutkiminen on keskittynyt erityisesti oikeistopopulismin tasa-arvodiskursseihin, verkkovihan intersektionaalisuuteen ja tasa-arvopoliitiikan uusliberalisoitumiseen. Vaikka äärikonservatiivisten anti-gender-kampanjoiden on osoitettu kyseenalaistavan sukupuolten tasa-arvoa EU:n perusarvona, on niiden kytkeytymistä kotimaiseen politiikkaan tutkittu niukasti.

Esitykseni tarkastelee, miten ylirajaista tasa-arvon vastustusta voidaan tutkia sateenkaari-ihmisten yhdenvertaisuudesta käytävien kamppailujen yhteydessä Suomessa. Vastustuksen kasvusta huolimatta eduskunta hyväksyi keväällä 2023 itsemääräämisoikeuteen perustuvan lain sukupuolen vahvistamisesta (ns. translaki) (295/2023). Toisaalta tasa-arvopoliittista ympäristöä muovaa oikeistopopulismin nousu Euroopassa, ja pääministeri Petteri Orpon hallitukseen kuuluvien perussuomalaisten on esitetty nojaavan kannoissaan antifeminismiin.

Esittelen esityksessäni tulevan väitöstutkimukseni lähtökohtia. Pohdin niiden kautta anti-gender-kampanjoiden ja transvastaisen liikehdinnän merkityksiä suomalaiselle demokratialle. Esittelen alustavia huomioita ensimmäisestä osatutkimuksestani, jossa puran translakiuudistukseen kohdistunutta vastustusta lausuntoaineiston avulla. Lopuksi kutsun osallistujat keskustelemaan tasa-arvon vastustamisen tutkimiseen liittyvistä mahdollisuuksista ja rajoitteista.

Tatu Hyttinen, Turun yliopisto ja Henna Hyvärinen, Turun yliopisto:

Onko rahanpesusääntelyä koskevassa kriminaalipoliittisessa päätöksenteossa sijaa populismille?

Rahanpesu on vakava valtion rajat ylittävä rikostyyppi, johon puuttuminen on ollut kansainvälisen kriminaalipolitiikan keskiössä viimeiset 20–30 vuotta. Keskeisenä toimijana rahanpesun vastaisessa taistelussa on ollut Financial Action Task Force (FATF), joka antaa rahanpesun estämiseksi yleissuosituksia (FATF Recommendations) sekä maakohtaisia suosituksia (Mutual Evaluations). FATF:n suositukset ovat suodattuneet rahanpesusääntelyä harmonisoiviin Euroopan unionin direktiiveihin, jotka puolestaan on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä. Siten kansallinen rahanpesusääntely perustuu keskeisesti kansainvälisten sääntelyvelvoitteiden täytäntöönpanemiseen eikä sääntelyä ole voitu kehittää puhtaasti kansallisista kriminaalipoliittisista lähtökohdista. Samalla sääntelyn kansainvälinen luonne on vaikuttanut siihen, että poliitikkojen (ja kansalaisten) mahdollisuudet vaikuttaa kriminaalipoliittisen päätöksentekoon ohenevat. Onko rahanpesusääntelyssä siten sijaa populismille – vai ovatko populistiset näkemykset jo sisäänkirjoitettuna offensiivisluonteiseen kansainväliseen rahanpesusääntelyyn?

Jasmin Hannonen, Turun yliopisto:

Vihapuhe populistisen väittelyn kohteena

Vihapuhe on parhaillaan vahvan populistisen väittelyn kohteena. Vallitseva poliittinen tilanne on kirvoittanut yhä useampia keskustelunavauksia, joiden seurauksena vihapuheesta on tullut yhä enenevässä määrin oikeuspoliittisen ja sen myötä myös laajemman yhteiskunnallisen keskustelun väittelyn väline. Osittain tarkoitushakuisen käsitekaappauksen kohteena vihapuhe on yhteiskunnallisena ilmiönä muodostunut monimerkityssisältöiseksi eri tahojen kamppaillessa sen määrittämisestä omiin tarkoituksiinsa sopivaksi. Vihapuhe voidaankin nähdä sosiaalisesti konstruoiduksi ilmiöksi, jossa käytetty retoriikka muovaa vihapuheen semanttista ja näin ollen oikeudellista määrittämistä. Sanotun retoriikan tarkoitusperiä ja vaikutuksia ei tule aliarvioida.

Vihapuheen vahingollisuutta ja vaarallisuutta vähättelevää poliittista keskustelua nimittäin käydään usein sananvapauden puolustamisen nimissä, vaikka todellisuudessa päämääränä on taivuttaa käsite palvelemaan omia poliittisia päämääriä. Sananvapauden puolustaminen toimiikin joissain poliittisissa puheenvuoroissa vertauskuvallisesti Troijan hevosenä, jonka varjolla tosiasiaa pyritään määrittämään sananvapauden kontrollia – tai pikemminkin kontrolloimattomuutta.

Etenkin kansallisesti keskeisin vihapuhetunnusmerkistö, kiihottaminen kansanryhmää vastaan, on ennennäkemättömän paineen alla. Euroopan komission näkemyksen mukaan kiihottamisrikos on liian suppea eikä sillä pystytä riittävästi torjumaan rasismia ja muukalaisvihaa. Samalla populismi on päässyt osaksi kriminaalipoliittista päätöksentekoa, kun oikeusministeri hajotti työryhmän, jonka tehtävänä oli valmistella rikoslain muuttamista vastaamaan EU:n rasisiminvastaisen puitepäättöksen vaatimuksia. Tuoreeltaan on myös uutisoitu oikeusministerin jarruttavan lakiesitysluonnosta, joka koskee holokaustin kiistämisen kriminalisointia. Perusteltua onkin pohtia, millaiseksi populismin ja kriminaalipoliittisen päätöksenteon suhde muodostuu pyrittäessä löytämään oikeat keinot reagoida vihapuheeseen.

Experimental Political Science

Chairs:

Hector Bahamonde, INVEST, University of Turku,
Salomo Hirvonen, University of Turku,
Inga Saikkonen, Åbo Akademi University
Janne Tukiainen, University of Turku

Inga Saikkonen, Åbo Akademi (with Héctor Bahamonde):

Winners' and Losers' Consent and Varieties of Autocratization.

Representative elections create both winners and losers. Winner-loser gap in democratic satisfaction well-established (Singh and Mayne 2023). Emerging literature has shown that winner-loser gap may also exist in democratic commitment, where electoral winners are more likely to approve executive actions that extend the incumbent's political power and 'bend' democratic checks and balances whereas electoral losers are more likely to defend these checks and balances (Singer 2018, Mazepus and Toshkov 2022, Brug et al., 2023, Cohen et al. 2023). However, less is known about electoral losers' commitment to central democratic principles. This paper develops a set of theoretical expectations on the winner-loser gap and democratic commitment. These are tested with evidence from two survey experiments conducted in Finland.

Margarita Zavadskaya, FIIA (with Maxim Alyukov):

'It's Not that Simple, We Don't Know the Whole Truth': The Effects of Disinformation Discourse in Wartime Russia.

Following the rise of disinformation spread via social media, references to disinformation have also become a ubiquitous feature of elite discourse. From Donald Trump to Viktor Orbán, populist leaders across the world have been relying on accusations of spreading disinformation to discredit political rivals. Authoritarian leaders worldwide have adopted the same rhetoric. To explore the effect of disinformation discourse on citizens' perceptions of news in an authoritarian environment, this study focuses on Russia in the context of the invasion of Ukraine, an example of a regime which turned disinformation discourse into a prominent propaganda strategy. We argue that disinformation discourse represents an effective response to the threat posed by contemporary saturated media environments to authoritarian rule. While it is impossible to isolate citizens from alternative information in saturated media environments, disinformation discourse allows the autocrat to respond to this challenge by pre-emptively debunking narratives that challenge the regime. To demonstrate this process, we present the findings of a pre-registered online experiment conducted in Russia (N=2,949). We expose all subjects to war-related or economy-related news stories with pro-regime or anti-regime framing. Subjects in treatment groups are additionally exposed to matching debunking claims with pro-regime or anti-regime framing containing disinformation discourse. In line with our pre-registered expectations, we find that disinformation discourse allows regime propaganda to

undermine the credibility of discredited information and confuse citizens, preventing them from attributing responsibility for the regime's policies. Against our pre-registered expectations, we also discover the backfiring effect of anti-regime messaging which shifts subjects' attitudes in the opposite direction with regards to its intended effect and in line with pro-regime propaganda. The results contribute to the research on authoritarian propaganda in new saturated media environments, but also the instrumentalisation of disinformation discourse in democracies. In addition, the findings have important policy implications and highlight potential unintended consequences of counter-disinformation campaigns.

Salomo Hirvonen, University of Turku (with Maarit Lassander, Lauri Sääksvuori, and Janne Tukiainen):

Mobilizing young voters with short text messages in nationwide field experiments

Using a large randomized controlled trial and rich individual-level data on eligible voters and their household members, we evaluate how get-out-the-vote (GOTV) appeals affect inequalities in voting, transmit from treated to untreated individuals within households, and how the transmission of voting decisions through family networks influences inequalities in voting. We find that receiving a text message reminder before the Finnish county elections in 2022 mobilized mainly low-propensity voters, and thereby reduced existing social inequalities in voting within the target group of young voters. We remarkably find that over 100 percent of the direct treatment effect spilled over to untreated household members. These spillovers reduced inequality in political participation among the older voters that were not part of the target group. Overall, our results exemplify how randomized controlled trials with a limited focus on the analysis of individuals in the treatment and control groups alone may lead to misestimating the compositional effects of get-out-the-vote interventions. We repeat the experiment in the 2023 Finnish parliamentary elections. Our findings for direct and spillover effects regarding the effect heterogeneity, are similar to the first experiment. We do not find any evidence for the persistence of the treatment received in the previous elections nor of interaction effects between the two experiments. This suggests that the effects of GOTV appeals are only temporary but can be repeated through new appeals across the elections.

Hanna Björkstedt, Tampereen yliopisto (with Kaisa Herne):

In Online and Laboratory We Trust: Comparing Trust Game Behavior in Three Environments

Comparisons of online and laboratory environments are important for assessing whether the environment influences behavioral results. We compared trust game behavior in three environments: 1) The standard laboratory setting with physically present participants (Laboratory); 2) An online environment with an online meeting before playing the trust game (Online plus a meeting); and 3) An online environment without a meeting (Online without a meeting). In Laboratory, participants were present in a classroom and played the trust game anonymously via computers. Online plus a meeting mimicked the laboratory in that participants could see each other in an online meeting before sessions started, whereas Online without a meeting was a standard online experiment in which participants did not see each other at any stages of the experiment.

Participants were recruited through pools of student subjects at two universities. The trust game was identical in all conditions, it was played with the same software, anonymously and with stranger matching. We did not see a statistically significant difference between the treatment conditions regarding trust or trustworthiness. Our results suggest that conducting trust game experiments online will yield similar results with experiments implemented in a laboratory.

Jenny Lindholm, Åbo Akademi University (with Jesper Eklund):

Emotional Responses to Social Media Content Expressing Societal Threats through Gain or Loss Framing

In this laboratory study, our primary aim is to explore how framing societal threats influences emotional responses. Participants are randomly assigned to treatment groups, each exposed to posts addressing immigration and climate change, framed either positively to highlight potential gains or negatively to underscore potential losses. Our focus is on understanding how individuals interpret the same stimulus as either a societal threat or not, and which emotional responses are elicited. Unlike previous research that has predominantly focused on self-reported emotions like anger, fear, and enthusiasm, our study adopts a methodologically robust approach. We incorporate a broader spectrum of emotions, employ diverse measures of emotional response, skin conductance responses and utilize eye-tracking technology and. By doing so, we aim to gain deeper insights into the emotional nuances elicited by different frames. Moreover, our study extends its investigation to explore the impact of congruence on political information. We hypothesize that incongruent political information triggers higher levels of arousal and negative emotions compared to congruent information. This hypothesis is based on previous findings suggesting that incongruent political information tends to be more arousing.

Jaakko Hillo (with Isak Vento and Åsa von Schoultz):

"Once is not Enough": A List Experiment on Female leadership, Social Desirability Bias, and Vote Preferences in Presidential Elections"

The extent to which voters discriminate against women candidates is a debated research topic. While women are underrepresented in politics, this is often ascribed to a lack of supply of women candidates rather than a lack of voter support (Lawless, 2015). A common statement is that "when women run, women win" (Thomsen, 2019). Gender discrimination is also difficult to study with regular survey research. Due to the strong norm of gender equality and the potentially sensitive topic it can be expected that direct survey estimates of the importance of candidates' gender for electoral choices suffer from social desirability bias, and under report the impact of gender. We analyse the impact of candidate gender on electoral choices in the Finnish 2024 presidential elections, with a specific focus on women candidates. The aim is twofold: to provide precise estimates about the role of gender in terms of choosing not to vote for candidates and to identify potential social desirability effects related to gender. We conducted a list experiment of randomly recruited Finnish voters (N=1238) as part of an online panel. Our investigation reveals that the gender of the candidate plays a considerable role in voters' electoral decisions, notably when it comes to women candidates. We found that about 6% of Finnish voters overtly consider that a candidate being a woman is a reason not to vote for that candidate, while the corresponding figures for men candidates are lower (4,5%). However, the experimental investigation revealed a very considerable distinct social desirability bias in the way

voters respond to direct questions about the role of candidates' gender. Using both difference-in-means and ict-regression based estimates, we arrive at a true proportion of voters considering that candidate being a woman is a reason not to vote for that candidate to be 22-23%. We attribute this effect to a social pressure to conform to norms of non-discrimination against women.

Jeremias Nieminen, University of Turku (with Oskari Harjunen, Tuukka Saarimaa, and Janne Tukiainen):

Geographic preferences in voting and spatial inequality in representation.

We study geographic preferences in voting and spatial inequality in representation. Specifically, we assess whether candidates in municipal elections get more votes from the area they live in, and what is the effect of moving on the vote bonus received from the old and new home districts. Our results suggest that candidates get more votes from the home district, and that moving candidates get a smaller bonus from the old district and larger one from the new district. The estimates are larger for homeowners and incumbents. Regarding spatial inequality in representation, we find that voting district with higher average incomes and more education have more candidates getting elected.

Feminismi, tieto ja demokratia

Puheenjohtajat:

Heini Kinnunen, Turun yliopisto

Emma Lamberg, Turun yliopisto

Taru Lepistö, Turun yliopisto

Julius Hokkanen, Turun yliopisto ja Anu Koivunen, Turun yliopisto:

Konfliktia, konsensusta ja kuvitelmia: Agonismi ja affektiivinen työ suomalaisten poliitikkojen digitaalisessa arjessa

Esitelmässämme tarkastelemme digitaalisilla alustoilla tapahtuvaa politiikkaa ja tätä koskevia käsityksiä agonismin eli agonistisen demokratiateorian valossa. Siinä missä digijättien lupaukset (esim. Facebook 2012) paremmasta demokratiasta otettiin toiveikkaina vastaan, politiikan alustoitumisen (Nelimarkka ym. 2020; Hokkanen 2022) on pelätty rapauttavan demokraattisia prosesseja esimerkiksi affektiivisen polarisaation muodossa (esim. Duncombe 2019; Kekkonen & Ylä-Anttila 2021). Toisaalta alustojen on katsottu luovan edellytykset myös agonistiselle pluralismille (ks. Salter 2022).

Tutkimalla suomalaisten kansanedustajien, kuntapäätäjien ja nuorisopoliitikkojen tuottamaa haastattelupuhetta ja mediapäiväkirjoja, esitämme, että monialustaisessa arjessa politiikkaan osallistuminen edellyttää affektiivista työtä, kun poliitikot tasapainottelevat yksilöinä lukuisten odotusten ja alustojen toisistaan eroavien käyttökulttuurien keskiössä. Agonistisen ideaalin

näkökulmasta seuraukset ovat moninaiset. Yhtäältä alustat vahvistavat käyttäjien välisiä yhteyksiä, mikä voi edistää agonismiin kuuluvaa demokraattista intersubjektiiivisuutta. Toisaalta alustoitunut poliittinen kulttuuri kutsuu esiin liberaaliin demokratiakäsitykseen nojaavia puhetapoja, mikä saattaa hankaloittaa radikaalin politiikan kuvittelua. Mouffelaisittain (2013, 3) tällainen politiikka menettää poliittisuutensa. Poliitiikan työympäristönä sosiaalinen media herättää siksi feministisen tietämisen ja politiikan valtasuhteiden näkökulmasta tärkeitä kysymyksiä.

Esitelmän empiirinen aineisto on kerätty osana Intiimiys datavetoisessa kulttuurissa -hanketta. Työpakettissamme olemme kiinnostuneet siitä, millä tavoin digitaaliset alustat ja dataistuminen muuttavat julkisia ammatteja sekä näissä ammateissa toimivien ihmisten ymmärrystä työstään.

Lähteet:

Duncombe, Constance. 2019. The Politics of Twitter: Emotions and the Power of Social Media. *International Political Sociology* 13, 409–429.

Facebook Inc. 2012. Form S-1: Registration Statement under the Securities Act of 1993. February 1st, 2012.
https://www.sec.gov/Archives/edgar/data/1326801/000119312512034517/d287954ds1.htm#toc287954_10. Sivü 67.

Hokkanen, Julius. 2022. ”Ja jos se ei kelpaa algoritmeille niin sitten ei kelpaa. Se siitä.”
Datakäytännöt nuorten poliitikkojen arjessa. *Politiikka* 64:2, 98–119.

Kekkonen, Arto & Tuomas Ylä-Anttila. 2021. Affective blocs: Understanding affective polarization in multiparty systems. *Electoral Studies* 72, 1–11.

Mouffe, Chantal. 2013. *Agonistics: Thinking the world politically*. London & New York: Verso.

Nelimarkka, Matti, Salla-Maaria Laaksonen, Mari Tuokko & Tarja Valkonen. 2020. Platformed Interactions: How Social Media Platforms Relate to Candidate–Constituent Interaction During Finnish 2015 Election Campaigning. *Social Media + Society* 6:2, 1–17.

Salter, Leon A. 2022. #IamMetiria: A qualitative case study of agonistic welfare policy debates on Twitter. *new media & society* 24:8, 1932–1949.

Kati Katajisto, Helsingin yliopisto:

Komitealaitos ja työryhmät – naisten asiantuntijuuden ja vaikutusvallan esteet ja sudenkuopat 1970-luvulta 1990-luvun alkuun

Esityksen keskiössä on kysymys: miksi ja miten vaikutus- ja asiantuntijuusvalta pakeni naisia? Kysymystä tarkastellaan komitealaitoksen ja sitä osin korvanneiden työryhmien kautta. Niin sanottu komitealaitos/valtion komitealaitos (det statliga kommittéväsendet) on avaininstituutio, jonka avulla Suomessa ja Ruotsissa on vuosisatojen ajan ratkaistu keskeisiä yhteiskunnallisia kysymyksiä. Varsinkin monimutkaisissa ja ristiriitoja herättävissä kysymyksissä lainsäädännön valmistelussa on turvauduttu komiteoihin. Komiteoita on käytetty varsinkin sellaisten asioiden valmisteluun, johon vakituinen hallintokoneisto ei ole sopinut jäykkyytensä, hitautensa tai resurssien riittämättömyyden

takia. Komiteoiden avulla on vahvistettu yhteiskunnallista inklusiota, kanavoitu yhteiskunnallisia muospaineita päätöksentekoon, rakennettu kompromisseja modernisoituvassa yhteiskunnassa ja ennen kaikkea se on ollut modernin hyvinvointivaltion rakennusväline- ja foorumi. Keskeistä on ollut myös se, että komiteoiden kautta valtio on saanut edullisesti ja hyvin laajasti käyttöönsä eri alojen asiantuntemusta.

Esityksessä tarkastellaan komitealaitosta ja sitä, miten naisten oli hyvin vaikea saada asiantuntijoina äänensä esiin, ylipäättänsä päästä komiteoiden jäseniksi. Naisten osuus komitealaitoksen puheenjohtajissa ja jäsenissä oli huomattavasti pienempi kuin miesten, mikä näkökohta nousi esiin 1970-luvulla. Tasa-arvoasiain neuvottelukunta huomautti vuonna 1975 valtioneuvoston kanslialle, että lainvalmistelun kannalta tärkeässä valtiorakenteen komitealaitoksessa naisten osuus oli vain 7 prosenttia, ja peräti 65 prosentissa komiteoita ei ollut naisia lainkaan. Tilanteeseen ei kuitenkaan saatu isoja muutoksia, vaikka valtiovarainministeriökin kehotti korjaamaan tilanteen. Lisäksi työryhmät alkoivat 1970-luvulla entistä enemmän syrjäyttää komiteat, ja myös näissä naisten osuus jäi pienemmäksi kuin esimerkiksi naisten osuus eduskunnassa, mistä Tasa-arvoasiain neuvottelukunta toistuvasti huomautti. Työryhmät nimitettiin täysin ministeriöiden toimesta, joten syytä naisten puuttumisesta ei voinut vierittää edes järjestöjen ja yhdistysten päälle.

Miikka Korventausta, Turun yliopisto; Janette Huttunen, Åbo Akademi; Mikko Leino, Turun yliopisto ja Maija Setälä, Turun yliopisto

Nuorten osallisuuden vahvistaminen poliittisessa päätöksenteossa: Intersektionaalinen näkökulma

Nuoret jäävät usein poliittisen päätöksenteon ulkopuolelle. Sitäkin vaikeampaa poliittiseen prosessiin osallistuminen on niille nuorille, jotka kuuluvat erilaisiin marginalisoiuihin ryhmiin tai kohtaavat moniperustaista syrjintää. Erilaiset osallistuvan ja deliberatiivisen demokratian käytännöt on nähty potentiaalisena mahdollisuutena saada poliittiseen päätöksentekoon mukaan sellaisia ihmisiä, joita edustuksellinen demokratia on sulkenut ulos piiristään. Jotta poliittisessa päätöksenteossa voitaisiin kuitenkin ottaa huomioon mahdollisimman monia kansalaisryhmiä, tulisi osallistumismuotojen kutsua mukaan niitä ihmisiä, jotka muuten uhkaavat jäädä osallistumisen ulkopuolelle.

Pyrimme vastaamaan näihin ongelmiin EU:n rahoittamassa Sincrony-hankkeessa (2024–27), jonka tavoitteena on tutkia ja kehittää nuorten mahdollisuuksia osallistua poliittiseen päätöksentekoon. Hyödynnämme hankkeessa intersektionaalista lähestymistapaa ja pyrimme tuomaan esille niitä tekijöitä ja prosesseja, jotka aiheuttavat poliittisen osallistumisen epätasa-arvoa sekä rajoittavat nuorten osallistumista poliittiseen päätöksentekoon.

Sincrony-hankkeen ensimmäisessä vaiheessa olemme kehittäneet arviointikriteerejä, joilla voidaan tutkia miten intersektionaaliset ja inklusiiviset näkökulmat huomioidaan erilaisissa kansalaisosallistumisen käytännöissä. Tätä tietoa on tarkoitus hankkeen myöhemmissä vaiheissa hyödyntää intersektionaalisesta näkökulmasta inklusiivisten osallistumiskäytäntöjen kehittämisessä. Esityksemme koostuu arviointikehyksen esittelystä sekä ensituloksista, joissa olemme tarkastelleet miten erilaiset eurooppalaiset, nuoria osallistavat ja deliberatiiviset käytänteet toteuttavat intersektionaalisuuden ja inklusiivisuuden kriteerejä. Esitämme lisäksi kriittisiä huomioita siitä, millaisia mahdollisuuksia institutionalisoiduilla vaikuttamiskäytännöillä on ylipäättään saavuttaa

intersektionaalisuuden tavoitteita, kuten syrjivien valtarakenteiden purkamista, epäoikeudenmukaisuuden vastustamista ja vallitsevien instituutioiden haastamista.

Matti Pihlajamaa, Helsingin yliopisto:

Kiistelty sukupuoli – Reflektioita tiedon ja politiikan kytköksistä sateenkaari-ihmisten yhdenvertaisuuden vastustamisessa

Ylirajainen tasa-arvon vastustaminen on keskeinen feminismin, demokratian ja tiedon kytköksiä muovaava tekijä. Suomessa ilmiön tutkiminen on keskittynyt erityisesti oikeistopopulismien tasa-arvotutkimuksiin, verkkovihan intersektionaalisuuteen ja tasa-arvopolitiikan uusliberalisoitumiseen. Vaikka äärikonservatiivisten anti-gender-kampanjoiden on osoitettu kyseenalaistavan sukupuolten tasa-arvoa EU:n perusarvona, on niiden kytkeytymistä kotimaiseen politiikkaan tutkittu niukasti.

Esitykseni tarkastelee, miten ylirajasta tasa-arvon vastustusta voidaan tutkia sateenkaari-ihmisten yhdenvertaisuudesta käytävien kamppailujen yhteydessä Suomessa. Vastustuksen kasvusta huolimatta eduskunta hyväksyi keväällä 2023 itsemääräämisoikeuteen perustuvan lain sukupuolen vahvistamisesta (ns. translaki) (295/2023). Toisaalta tasa-arvopoliittista ympäristöä muovaa oikeistopopulismien nousu Euroopassa, ja pääministeri Petteri Orpon hallitukseen kuuluvien perussuomalaisten on esitetty nojaavan kannoissaan antifeminismiin.

Pohdin tulevan väitöstutkimukseni lähtökohtien kautta anti-gender-kampanjoiden ja transvastaisen liikehdinnän merkityksiä suomalaiselle demokratialle. Esittelen alustavia tuloksia ensimmäisestä osatutkimuksestani, jossa puran translakiuudistukseen kohdistunutta vastustusta lausuntoaineiston avulla. Hyödynnän esityksessä sukupuoleen liittyvän tiedon käsitettä (gender knowledge), jonka avulla valotan eri toimijoiden eksplisiittisiä tai implisiittisiä oletuksia sukupuolesta ja sukupuolinormeista. Reflektoin myös ilmiöön liittyviä positioitumistani, joissa järjestövaikuttamisen ja tutkimuksen kentät nivoutuvat toisiinsa

Emma Lamberg, Turun yliopisto ja Inna Perheentupa, Turun yliopisto

Feministinen taloutta koskeva tieto parempien tulevaisuuksien kuvitteluna ja rakentamisena

Elämme keskellä lukuisia limittäisiä hätätiloja ilmastokriisistä hoivakriisiin ja kasvavaan eriarvoisuuteen. Nämä kriisit kytkeytyvät globaaliin talousjärjestelmään, jossa tavat tavoitella kasvua nojaavat luonnonvarojen ja hoivan hyväksikäyttöön sekä kolonialistiseen riistoon. Syvenevät kriisit luovatkin tarpeen talousjärjestelmän ja -politiikan transformaatiolle, eli laajamittaiselle sosiaaliselle muutokselle, jonka myötä voidaan kuvitella ja rakentaa toisenlaisia, parempia tapoja elää. Esityksemme tavoitteena on tuoda uusia näkökulmia talouden transformaatioon pohtimalla feministisen taloutta koskevan tiedontuotannon ja sille rakentuvan toiminnan roolia talouden tulevaisuuksien kuvittelussa ja rakentamisessa. Kysymme: 1) Miten feministinen tieto taloudesta voi auttaa hahmottamaan vaihtoehtoja nykyhetken hegemoniselle talousajattelulle sekä visioimaan parempia tulevaisuuksia? 2) Millaisin käytännöin feministiset tiedontuottajat ovat pyrkineet edistämään tasa-arvoisempaa, sosiaalisesti oikeudenmukaisempaa ja ekologisesti kestävämpää tulevaisuuden taloutta?

Tarkastelemme näitä kysymyksiä empiirisesti analysoimalla haastatteluja, jotka olemme keränneet kansainvälisten feminististen taloustutkijoiden ja -asiantuntijoiden kanssa (N=18), joita yhdisti akateemisen tiedontuotannon yhdistäminen poliittiseen päätöksentekoon vaikuttamiseen sekä feministiseen aktivismiin. Teoreettisesti kiinnitymme utopiaa koskeviin nykykeskusteluihin, joissa utopia ymmärretään avoimena prosessina. Näitä keskusteluita empiiriseen aineistoomme soveltaen pohdimme, miten feministinen taloutta koskeva tiedontuotanto osallistuu nykyhetkelle vaihtoehtoisten olemisen, tietämisen ja tekemisen tapojen luomiseen. Eritoten valotamme tapoja, joilla feministiset tiedontuottajat neuvottelevat ja merkityksellistävät visioitaan paremmasta tulevaisuudesta sekä arvioimme, miten he ovat pyrkineet pitkäjänteisen tiedontuotannon ja kollektiivisen kampanjoinnin avulla panemaan feministisiä visioita käytäntöön. Samalla tuomme esiin tapoja, joilla feministiset tiedontuottajat osallistuvat toisenlaisen tulevaisuuden kuvitteluun ja rakentamiseen paitsi akateemisen tiedontuotannon kautta myös poliittiseen päätöksentekoon vaikuttamalla ja osana kansalaisyhteiskuntaa toimien.

Maare Käis, LUT-yliopisto

Marginalisoidut ryhmät ja ilmastotoiminta Suomessa

Kansalaisosallistumisen lisääminen ilmastotoimiin on yksi tärkeimpiä keinoja ilmastonmuutoksen torjumiseksi ja kestäväen kehityksen edistämiseksi. Kolmivuotisessa CO-SUSTAIN-tutkimushankkeessa (pathways for CO-creation between local authorities and collective actions for a SUSTAINable transition) tartutaan tähän teemaan määrittelemällä ja testaamalla uusia demokraattisia keinoja, joiden avulla paikalliset päättäjät voivat tukea uudenlaisia poliittisen osallistumisen muotoja ja voimaannuttaa kansalaisia toimimaan kestäväen siirtymän puolesta. Osana CO-SUSTAIN-tutkimusprojektia toteutetaan väitöstutkimus, jonka päätavoitteena on tuottaa tietoa marginalisoitujen ryhmien osallistamisesta ilmastotoimiin Suomessa. Tutkimuksen perusteella luodaan suosituksia siitä, miten marginalisoituja ryhmiä voitaisiin voimaannuttaa ilmastotoimissa ja miten päättäjät voisivat toteuttaa inklusiivisempia ilmastotoimia. Tutkimuksen viitekehystä lähestytään feministisen voimaantumisen (empowerment) sekä institutionaalisen etnografian näkökulmista.

Laura Horsmanheimo, Helsingin yliopisto:

Seksityöntekijöiden asema itseään koskevan tiedon tuottamisprosesseissa

Esitykseni kytkeytyy artikkeliväitöskirjaani, jossa tutkin seksityöntekijöiden mahdollisuuksia itseään koskevan tiedon tuottamiseen. Stigmatisoituna ryhmänä seksityöntekijät ovat perinteisesti jääneet itseään koskevan tiedon tuotannossa marginaaliin. Suomessa keskustelu kaupallisesta seksialasta on kiihtynyt 2020-luvulla, ja seksityöntekijöistä on tullut osa aiemmin naisjärjestöjen hallitsemaa tiedontuotantoprosessia. Tämä on laajentanut uhrikuviin keskittyvää puhetta seksialan työntekijöistä, joista monet vastustavat hallitsevia käsityksiä seksialasta pitäen niitä virheellisinä ja loukkaavina. Uudessa keskusteluympäristössä huomion arvoista on, että seksiala on moninainen ja intersektionaaliset rakenteet, kuten rotuun ja luokkaan kytkeytyvät hierarkiat, asettavat seksityöntekijät erilaisiin asemiin suhteessa toisiinsa. Tämän seurauksena kaikki alalla toimivat eivät tule tasavertaisesti kuulluksi, vaan erityisesti haavoittuvaisimmassa asemassa olevien

seksityöntekijöiden tarpeita määrittellään ulkopuolelta käsin, jolloin uskomukset ja moralistiset näkemykset saavat tilaa politiikassa.

Väitöskirjassani tutkin eri asemissa olevien seksityöntekijöiden kokemuksia itseään koskevan tiedon julkisesta määrittelystä ja sen rajoitteista. Esityksessäni pohdin seksityöntekijöiden instituutionaaliseen valtaan, materiaalisiin puitteisiin ja puheen kautta tapahtuvaan hyväksyntään kytkeytyviä mahdollisuuksia totuuskina pidettyjen näkemysten uudelleen muovaamiseen. Tutkimukseni kytkeytyy Judith Butlerin teoriaan haavoittuvaisuuden ja vastarinnan dynamiikasta ja soveltaa sitä suhteessa seksityöntekijöiden mahdollisuuksiin ottaa osaa itseään koskevan tiedon määrittelyyn julkisessa kaupunkitilassa. Esityksessäni pohdin kaupunkitilan merkitystä marginalisoitujen ryhmien toimesta tehtävän hallitsevia käsityksiä haastavan tiedon tuotannossa. Väitöskirjani aineistona käytän seksipalveluiden tarjoajien kanssa toteutettavissa taidetyöpajoissa tuotettua tietoa ja Helsingin kaupunginmuseon 2022–2023 esillä ollutta seksityöntekijöiden rakentamaa Horot-näyttelyä. Tiedettä ja taidetta yhdistävän projektini tavoitteena on luoda tila hiljennettyjen äänien kuulemiselle ja seksityöntekijöiden todellisten tilanteiden tunnistamiselle.

Finnish National Elections Unravelling

Chair:

Theodora Helimäki, Helsingin yliopisto

Veikko Isotalo, Helsingin yliopisto:

Who votes for whom? Support for successful candidates and ideological mavericks in 2023 Finnish parliamentary elections

Voting in open-list proportional electoral systems is a two-stage process: voter must pick a party and an individual candidate from the party. Most electoral research focuses on first-stage of the decision-making process – the party choice. The second-stage, i.e. the candidate choice, has remained a largely unexplored phenomenon. The 2023 Finnish National Election Study's post-election survey allows us to study candidate choice. This paper will focus on identifying voter attributes that are linked to voting for two types of candidates: 1) electorally successful candidates and 2) ideological mavericks (i.e., candidates that deviate from their parties ideologically). The paper investigates the role of voter demographics, political attitudes, and motivations in explaining candidate choice.

Julius Lehtinen, Helsingin yliopisto:

List-openness effect on different dimensions of reputation-building of candidates within proportional election systems in Europe

Electoral systems have crucial ramifications to how candidates in an election operate. Previous literature has considered and well established the effect of list-openness to personalised reputation-

building of candidates in proportional elections at theoretical and small-N level. The research builds a more complementary understanding regarding the different dimensions of the effect. First, it corroborates that the personal reputation-building takes place on a large-N and wide cross-country scale as candidate-centred campaigns. Second, it builds on top of it by continuing to the interrelated dimension: whether similar incentive in reputation-building materialises in taking more heterogeneous left-right positions within the party with more list-openness.

The research proposal answers the research question by employing a vast survey dataset of Comparative Candidates Survey, which enables robust and standardised cross-country comparative approach across spatial and geographic dimensions in Europe. The survey provides granular response data on candidate-centeredness and self-determined left-right position. A mixed-effects linear regression is executed for the survey-responses to find out whether amount of personalisation differs in different dimensions with different list-openness.

Affirmed overarching hypothesis would show support to the theorised implication that the same effect in openness of electoral lists that incentivises candidates to gather personal reputation with means of candidate-centred campaigns would also hold true for incentivising more heterogeneous political positions. It opens avenues for future research to consider whether the list-openness effect affects yet further dimensions of the personal-reputation building of candidates.

Nuppu Pelevina, Helsingin yliopisto

Deliberaation fasilitaattoreita, edustuksellisen demokratian uskollisia sotureita vai affektiivisen polarisaation kiihdyttäjiä? - Somevaikuttajien poliittiset sisällöt eduskuntavaalien yhteydessä

Kaupalliset sosiaalisen median vaikuttajat ovat nousseet yhteiskunnallisen keskustelun areenalle uusina toimijoina. Moni somevaikuttaja ottaa viihteellisen ja kaupallisen sisällön ohella kantaa poliittisiin ja yhteiskunnallisiin aiheisiin (Suuronen et al. 2022). Aiemmissä tutkimuksissa on havaittu, että vaikuttajat voivat yhtäältä lisätä seuraajiensa ymmärrystä ja mielenkiintoa politiikkaa kohtaan (Cheng et al., 2023; Harff & Schmuck, 2023), mutta toisaalta vaikuttajien tapa yksinkertaistaa monimutkaisia poliittisia ilmiöitä voi myös lisätä seuraajien kyynistymistä (Schmuck et al., 2022). Suomessa luottamus demokratiaan ja yhteiskunnan keskeisiin instituutioihin on korkea (Bäck & Kestilä, 2009), mutta myös meillä demokratiaa haastavat polarisaation ja haitallisen informaatiovaikuttamisen kaltaiset ilmiöt. Digitaalisessa mediaympäristössä julkinen keskustelu pirstoutuu ja hajautuu yhteisen jaetun julkisen tilan sijaan useisiin pienempiin julkisiin tiloihin (Abidin, 2021; Bennett & Pfetsch, 2018; Bruns, 2023). Sosiaalisessa mediassa keskustelua säätelevät alustojen algoritmit, ominaisuudet ja kulttuurit. Tässä tutkimuksessa tarkastelemme suomalaisia somevaikuttajia vuoden 2023 eduskuntavaalien yhteydessä. Pohdimme, miten vaikuttajat valjastavat kaupallisena pidetyn Instagramin ominaisuudet yhteiskunnalliseen ja poliittiseen keskustelun ja tarkastelemme aiemman tutkimuksen valossa, millaiseen poliittiseen osallistumiseen somevaikuttajat kutsuvat seuraajiaan ja millaisia rooleja he ottavat; edistävätkö vaikuttajat deliberaatiota vai toimivatko he polarisaation kiihdyttäjinä. Aineisto koostuu yhdeksäntoista suomalaisen somevaikuttajan Instagram-postauksista, stooreista ja feed-postauksista sekä etnografisella otteella kirjatusta muistiinpanoista. Instagram-aineisto on kerätty vuoden 2023 eduskuntavaaleja edeltävän kuukauden aikana.

Jaakko Hillo, Helsingin yliopisto:

Same-sex bias? A List Experiment on Social Desirability, Spouses and Candidate Choices in Presidential Elections

This article analyses the influence of candidates' spouses on electoral choices in the Finnish 2024 presidential elections, with a particular focus on the influence of homosexuality, i.e. a candidate having a same-sex partner. We conducted a list experiment as part of a survey of randomly recruited Finnish voters (N=1238) as part of an online panel, with the aim of identifying potential social desirability effects related to homosexuality and provide precise estimates about the role of a same-sex partner in terms of choosing not to vote for candidates. Our investigation reveals that spouses play a considerable role in electoral decisions, notably when the candidate is having a same-sex partner. We found that about one-third of Finnish voters consider a candidate's same-sex partner reason not to vote for this candidate, while the corresponding figures for candidates in a heterosexual relationship are notably lower. The analysis is backed by both population-based overt estimates (n=404) and indirect experimental estimations using both difference-in-means estimates (n=799) and item count regression models (n=756). No widespread social desirability bias was detected in the general population. On the contrary, Finnish voters appear to rather overtly report a same-sex partner as a reason not to choose a candidate. However, examining heterogeneous social desirability effects, we found that moderate voters on the liberal-conservative axis appear to underreport their negative views of the homosexual candidates' partner, as did voters living in the most densely populated areas. We attribute this to social pressure to conform to norms of nondiscrimination. On the other hand, conservative voters showed an inclination to overreport their negative views, reflecting a potential social desirability effect that encourages the expression of disapproval towards sexual minorities in this particular strata.

Maciej Sychowiec, SWPS University (Warsaw, Poland):

Does Ideological Distancing Explain The Electoral Mobilization? The Evidence From Poland 2011-2023

Does ideological distancing explain the relationship between political polarization and voter turnout? While the effects of polarization on political mobilization are not straightforward, the mechanisms that explain this relationship are mainly focused on parties as a point of reference. In addition, current political developments show that political mobilization is also the effect of existing social identities and pressures from the immediate social setting. This paper suggests that citizens who are ideologically distant from societal gravity are more likely to cast the ballot. In particular, this study proposes that ideologically alienated people aim to maintain cognitive consistency and congruence among their political beliefs and values. Thus, they accelerate the need to defend their identities through voting. Using the survey data from the Polish National Election Study (POLNES) between 2011 and 2023, this paper shows that ideological distancing increases the likelihood of voter turnout. This study contributes toward a closer understanding of what explains the relationship between political polarization and voter turnout at the individual level.

The illiberal threat to democracy

Chairs:

Henrik Serup Christensen, Åbo Akademi University
Nanuli Silagadze, Åbo Akademi University

Ilana Hartikainen, University of Helsinki:

Populist challenges to liberal democracy as an element of the mnemonic hegemony in Czechia and Slovakia

Ideational and discourse theoretical approaches to populism disagree on an important question: is populism a danger to liberal democracy writ large, per the ideational approaches? Or is it simply a normal part of functioning democracy, as Laclau has claimed? This paper argues, in line with the discourse theoretical approach, that populism as such does not threaten liberal democracy, but that certain populism movements can threaten liberal democracy on an ontic level. Liberal democracy is, after all, more than a set of institutions and policies; it is also a guiding hegemonic imaginary, posed as a foil for non-democratic regimes for decades. This can also be part of the mnemonic hegemony, if a current liberal democratic state has a positive mnemonic orientation towards a liberal democratic state in its past. Populist movements, which are counter-hegemonic in nature, can thus threaten liberal democracy on a discursive level if they rely on rhetoric that attacks its position as a hegemonic imaginary by contesting hegemonic memories of it.

I explore this issue by studying an ideologically varied range of populist parties in the Czech Republic and Slovakia, two countries with an intertwined history but with very different stances towards democracy. Liberalism and democratic humanism have been embedded in the hegemonic understanding of 'Czechness' since the 19th century, informing both the democratic First Republic in 1918-1938 and the post-communist Czechoslovak and eventually Czech states. Democracy was never linked to the Slovak nation, however, and the only independent Slovak state to exist before 1993 was the fascist Nazi puppet state during WWII. Now, in both countries, memory work from populist movements of various ideological stripes threatens the hegemonic position of liberal democracy in both countries, but in distinct ways. While Czech populist groups mostly undermine the 'great men' and celebrated democratic moments from Czech history, Slovak groups tend to reinterpret non-democratic leaders and regimes as positive. Both cases, however, testify to the importance of studying threats to liberal democracy on a mnemonic, discursive level.

Ilkka Koiranen, Turun yliopisto:

(Dis)entangled attitudes: Ideological relations between populism and technocracy in Finnish politics

This study delves into tensions between technocracy, populism, and political party preference in the current political sphere in Finland. Populism and technocracy are often perceived as contrary

political positions. However, these ideas are fundamentally converging by their illiberal elements as they both challenge established democratic institutions and ideas, such as pluralism, representation and the principle of majority. Accordingly, the first aim of this study is to evaluate how and among whom populist and technocratic ideas become entangled and disentangled. Employing a representative population survey from Finland (n=1,563), the research aims to refine understanding of commonalities and distinctions within varying groups in the electorate by unveiling the underlying attitudinal connections between populism and technocracy with the aid of latent class analysis (LCA). The second aim is to consider the extent to which and why political party preference is associated with these various stances related to the populism-technocracy connection. By utilizing multiple mediation analysis, the study evaluates how party preference is predicting the stances towards populism and technocracy and how other political attitudes – namely political trust, dimensions of political efficacy, support for pluralism, and the core ideological values – are indirectly transmitting these effects. The article concludes by summarizing empirical findings and contextualizing them within broader discussions on the ideological foundations of democratic backsliding. Acknowledging study limitations and potential biases, the research also suggests avenues for future exploration, contributing to the ongoing discourse on the intricate interplay between populism and technocracy in contemporary politics.

Lina Trygg, University of Helsinki:

The culture wars redux? The polarization of attitudes on morality policy issues in Europe

The aim of this project is to assess whether public political opinion in 19 European countries on a range of morality policy issues has become polarized between 1990 and 2020. The study will also assess whether opinion polarization on morality policy issues affects individuals likelihood to trust others and the likelihood of individuals engaging politically. This study concentrates on opinion polarization in terms of how the public is divided on six different issues typically labelled “morality policies”, i.e. issues that involve contested moral values instead of direct competition over economic self-interests. The issues included in the analyses are abortion, same-sex partnerships, euthanasia, artificial insemination or in-vitro fertilization, sex work, and the use of marijuana. The study is a longitudinal, quantitative study and by following the methods used to assess the “culture war” debate in the United States, this study uses data from the European Values Study to offer a cross-national European perspective on public opinion towards morality policies. Recent studies have shown that value divisions currently overshadow class divisions for voters and at times, morality policy reforms in some European countries have given rise to strong reactions among the population both concerning restrictions and liberalisations, while similar changes elsewhere have not yielded the same response. By this study I wish to identify trends and changes over time in public opinion on a variety of morality policy issues in different regions of Europe.

Maria Lindén, FIIA:

Illiberal behavior by Republican elites

Once considered a beacon of democracy, the United States underwent an autocratization episode during the Trump presidency (Tomini, Gibril, and Bochev 2023). Some now consider the country a case of averted democratic regression (e.g. id), but there are clear warning signs that the threat of autocratization is not over (Mounk 2022).

This paper examines breaches of fundamental democratic norms and autocratic behavior by prominent members of the Republican Party in the United States in 2021 and 2022, the first two years after President Joe Biden's inauguration ended the previous autocratization episode. In addition, it addresses responses to the illiberal behavior by different actors in society. The paper seeks to answer the following questions: 1) Did prominent members of the Republican Party break fundamental democratic norms or engage in authoritarian behavior in 2021 or 2022? 2) If so, what were these breaches and actions like? and 3) If so, how did other politicians, the civil society, the media, and other relevant actors react to their actions?

The research data consists of news reporting and opinion columns by the Washington Post and reports and studies by non-government organizations and think tanks. The Washington Post was chosen due to its status as the dominant newspaper in the nation's capital, its detailed coverage of American politics and its long history of keeping a watchful eye on politicians. The research material was analyzed using qualitative content analysis following the framework set forth by Levitsky and Ziblatt (2018), who identify two fundamental democratic norms and four key aspects of autocratic behaviour.

This paper finds that prominent Republicans broke fundamental democratic norms and exhibited autocratic behavior in 2021 and 2022. For example, they exhibited racist, antisemitic and Islamophobic behavior, made comments that seemed to express support or admiration of political violence, and made admiring comments about authoritarianism and electoral subversion.

Several segments of the society such as prominent members of the Democratic party, the civil society and the media reacted to the breaches by calling them out and criticizing them. However, the response seemed insufficient to disincentivize similar behavior in the future., Bibliography, Levitsky, Steven and Daniel Ziblatt. 2018. *How Democracies Die*. New York: Crown Publishing., Mounk, Yascha. 2022. *The Danger Is Real*. *Journal of Democracy* 33 (4): 150-154., Tomini, Luca, Suzan Gibril, and Venelin Bochev. 2023. "Standing up Against Autocratization across Political Regimes: A Comparative Analysis of Resistance Actors and Strategies." *Democratization* 30 (1): 119-138.

Ville Suuronen, Tampereen yliopisto:

Illiberalism as a novel ideology of the European far-right? Reflections on Hungary and Europe:

The concept of illiberal democracy gained widespread attention after the prime minister of Hungary, Viktor Orbán, declared in a 2014 speech that Hungary would become “an illiberal state, a non-liberal state” (Orbán 2014). What had initially been a critical concept developed in academic and policy-oriented discussions (c.f., Jones 1995; Zakaria 1997, 2003) thus became a directly political and positive label that would soon gain broad influence in Europe and beyond (c.f., Lendvai 2017; Mudde 2017; Mayer 2018; Laruelle 2022; Kallius 2022). Today, two member states of the European Union, Hungary and Poland, are widely characterized as an “illiberal democracies,” in which the division of powers, the independence of the judiciary and the media, and the rights of individuals more generally – especially those of minorities and immigrants – have been gravely jeopardized. In the state-of-the-art literature, illiberal democracies and their concrete policies have most often been conceptualized as exemplifying authoritarian populism (Brubaker 2017; Palonen 2018; Moffit 2020; Glied 2020; Mudde 2021; Lamour 2021), democratic backsliding (Sedelmeier 2017; Pech and Scheppele 2017; Vachudoca 2020; Bellamy and Kröger 2021), authoritarianism (Nyyssönen and Metsälä 2021; Katsambekis 2023) or fascism (Stanley 2018). Recently, some studies have also begun to see illiberalism itself as novel and distinct political phenomenon (Rupnik 2016; Kahn 2017; Plattner 2019; Benoist 2019; Laruelle 2022; Sajó et. al 2022). This presentation moves the discussion away from the debate on how to describe illiberal democracies as forms of government and aims to tackle the thus-far understudied ideological aspects of illiberalism. In doing so, I will analyze the political speeches of Viktor Orbán between 2014 and 2024 and examine their strong influence among the European far-right. The paper argues that Orbán’s speeches reveal a distinct illiberal political philosophy, reflected in concrete illiberal policies and practices in Hungary. Analyzing Orbán’s illiberal rhetoric in the domains of (1) Hungarian domestic politics, (2) foreign and global politics as well as (3) cultural politics, the presentation examines how Orbán’s illiberal political philosophy builds on the traditions of Western conservative, far-right and counter-enlightenment thought in new contexts. Instead of understanding Orbán as an essentially opportunist and kleptocratic politician, the presentation argues that his politics are ideology-driven and rely on a specifically illiberal political philosophy. Furthermore, the presentation also examines how Orbán’s illiberalism has influenced other far-right movements and political parties in Europe.

Tuukka Brunila, University of Turku:

Are Crises always a crisis of Democracy? The pandemic and the demand for strong executive authority

A crisis always entails a crisis for democracy. Namely, how crises create a demand for strong executive authority. To be sure, emergencies often call for swift action and leadership. One could even argue, that the demand for strong executive authority goes back to the Roman Republic’s institution of temporary dictatorship. However, in contemporary societies, with its modern tripartite separation of power, the demand for strong executive authority is a specifically democratic issue as it weakens representative institutions even after the crisis is over.

In this contribution, I discuss the call for strong executive authority in Finland during the pandemic and the pressure it put on the legislative branch and representative democracy in general. I refer to interview studies made about the attitudes and experiences of state official during the pandemic and to the President of the Republic’s actions, such as the suggested “corona-fist” -committee, to exert influence over pandemic governance.

I will also draw connections between the effects for Finnish political culture of the pandemic and the war in Ukraine, as the latter seems to also create a demand for strong leadership. This seems to be the case, at least according to recent statistical surveys regarding the President’s authority, as

more and more people demand strengthening presidential authority even beyond constitutional limits. I will lastly discuss what I deem as the anti-democratic aspects that this development entails and what it demands of democracy of democracy.

Impacts of democratic innovations in contemporary governance and politics

Chairs:

Maija Jäske, University of Turku

Kaisa Herne, Tampere University

Janette Huttunen, Åbo Akademi University

Atte Ojanen, Demos Helsinki / Turun yliopisto:

Benefits of citizen deliberation for future-regarding governance

In response to the threat of political short-termism or presentist bias (Thompson 2010; Boston 2017), there has been a growing interest in the potential of democratic innovations such as deliberative mini-publics to foster more long-term decision-making. Initial evidence indeed suggests that deliberative citizen participation increases participants' willingness to consider future generations' interests (Kulha et al. 2021; MacKenzie & Caluwaerts 2021). However, the actual mechanism by which citizen deliberation might enhance long-term governance have not been explored in-depth. This paper formulates a typology of the different future-regarding benefits of citizen deliberation, covering intrinsic (cognitive and affective), instrumental, and institutional effects of deliberation. Further, these mechanisms are compared in the context of climate and technology governance to evaluate how these benefits might hold in different long-term governance contexts. The analysis suggests that the future-regarding benefits of climate deliberation are more likely to manifest through perspective-taking of future generations and positive future emotions. In contrast, technology governance might benefit more from the instrumental effects of deliberation, such as slowing down deployment of unsafe technology and excluding short-term interests of large companies from decision-making. The results have implications for how citizen deliberation is best institutionalized as a long-term governance mechanism in different policy domains.

Good deliberation regardless of mode? An experimental comparison of automated online moderation, human online moderation, and face-to-face moderation in a Deliberative Poll®

Authors: Kimmo Grönlund, Kaisa Herne, James Fishkin, Janette Huttunen, Maija Jäske, Marina Lindell, Alice Siu, Kim Backström and Isak Vento

Does the mode of deliberation – face-to-face with human moderators, online with human moderators and online with an automated moderation – influence opinion formation and learning in a deliberative mini-public? We study a Citizens' parliament which was organized according to the Deliberative poll® model. Participants (n=671) were recruited through a stratified random sample of the Finnish population (n=30,000). They were randomly allocated into one of the three treatment conditions. In the Face-to-face condition, participants discussed face-to-face with human moderators. In Online human moderator, participants discussed in an online meeting (via Zoom) with human moderators. In Online automated moderator, participants discussed in an online platform with automated moderation. All discussions took place in small groups of around ten people. The topics were based on four citizens' initiatives, two of which were about drug use policies and two about fuel pricing and taxation. Apart from the meeting mode, the procedures were held constant. Participants received briefing materials and rules of discussion prior deliberations, and during deliberations they could pose questions to experts. Each participant completed four surveys, of which three were administered before deliberations (t1-t3) and one after (t4). Surveys included items on opinions on the discussed topics, democracy preferences, political trust and efficacy, affective polarization and political knowledge. We hypothesize that: Participants' opinions de-polarize and on average become more progressive (H1); Opinion changes are not different in the three modes of deliberation (H2); Participants' issue knowledge increases in the course of deliberation (H3); Knowledge changes are not different in the three modes of deliberation (H4).

Kaisa Kurkela, University of Vaasa/University of Eastern Finland); Pauliina Lehtonen, Tampere University; Anni Jäntti, Tampere University and Lotta-Maria Sinervo, Tampere University:

Possibilities for democratic equality? Participatory budgeting as a question of municipal resources

This paper discusses the enablers and barriers of citizen participation by investigating the local adoption of participatory budgeting (PB) from the perspective of municipal resources as a question of democratic and sustainable governance.

Participatory budgeting is a democratic innovation that has become a popular participatory tool. It is implemented throughout the world as it has been considered as a useful tool for promoting democracy and social sustainability. To this background the promise of PB lies in its potential for developing local governing practices, such as enhancing citizens' roles in decision-making concerning their living environments.

From the institutional perspective, PB holds a possibility for improving municipality's service provision and its quality. From the civil society's perspective, PB can be seen as tool for enhancing participation and empowerment of citizens, who have traditionally been under-represented in political decision-making.

In previous literature, less attention has been devoted on studying the question of inclusivity and equality of PB as an organisational question. The chapter aims to fill this gap by analysing how organisational conditions, particularly resources, influence the equality of PB and how they enable socially sustainable governance. We ask, how do the available resources enable or limit the usage of resource intensive democratic innovations such as PB in municipalities?

Our empirical data consists of qualitative interview data from civil servants who organise PB in two Finnish cities, Helsinki and Tampere. Helsinki is considered the flagship of the Finnish PB scene with vast organisational and financial resources. Tampere has allocated remarkably fewer resources towards PB.

The findings underline the resource intensity of PB emphasising the need to critically reflect its potential as a democratic innovation. First, resources can support implementation of equal and democratic PB processes. Second, resources help to formulate a shared understanding of PB. Third, resources have a role in developing PB as participatory and deliberative. Finally, the article notes the risk of divergence between municipalities concerning their possibilities to provide residents equally with different participation channels and possibilities for democratic involvement.

Maija Setälä, University of Turku

Minipublics enhancing or foreclosing deliberation in democratic systems?

There are disagreements among deliberative democratic theorists about the desired roles and impacts of deliberative minipublics in democratic systems. In addition to the lack of authorization and accountability, concerns have been expressed about ‘cherry-picking’, i.e. selective uptake of minipublics’ recommendations. Interestingly, some deliberative democrats have been concerned about risks of ‘blind deference’ to mini-publics and the use of minipublics as shortcuts that foreclose prospects of deliberation in the wider public sphere. In response to these concerns, I will argue that more focus should be paid to deliberative impacts of minipublics, namely their potential to enhance democratic deliberation in the broader democratic system. I will point out that deliberative impacts do not necessarily require formal empowerment of minipublics, rather better interaction with existing policymaking processes.

Maija Jäske, University of Turku and Janette Huttunen, Åbo Akademi University:

Facilitators as guardians of inclusion? A mixed-method study of a Deliberative Poll in Finland

In deliberative participatory processes, citizens work together in conversations that are inclusive, informed and productive. The crucial role of facilitators in enabling these conversations is widely acknowledged in the scholarly literature (Escobar 2019; Beauvais & Bächtiger 2016; Moore 2012). In general, facilitators are expected to be impartial (Dillard 2013), but it has been pointed out that the roles of facilitators and their practices vary based on the scope and goal of the mini-public (von Schneidmeyer et al. 2023; Landwehr 2014). Our study builds on Landwehr (2014) who sets internal inclusion and pluralism of diverse opinions as the most important normative standard for facilitators. We ask, how do facilitators see and fulfill their role as guardians of inclusion? More specifically, we study facilitators’ views on their different tasks during a deliberative participatory process, and evaluations of discourse quality. The data come from a survey to 20 small-group facilitators in a large-scale Deliberative Poll organized in Finland together with the Parliament in November 2023. Facilitators were demographically diverse and represented both professional facilitators and non-professionals, enabling us to identify linkages between facilitator background and attitudes. Facilitators’ survey data are also compared to participants’ evaluations of discourse quality in small groups, and discussed in relation to qualitative field notes written by facilitators

during the event. Our article opens up the black box of facilitation in deliberative mini-publics and provides insights on preconditions for inclusive citizen deliberation.

Marina Lindell, Åbo Akademi; Maija Jäske, University of Turku and Katariina Kulha, University of Turku:

Democratic innovations in Finland

The democratic landscape in Finland has undergone transformative changes marked by innovative, approaches to governance and civic participation. Democratic innovations, such as citizens', assemblies, citizens' juries and participatory budgeting have gained prominence in Finland as a means, of fostering inclusive and participatory democracy. Although most initiatives have been non-, governmental and academic-backed initiatives, the Finnish government and legislative framework has, been somewhat supportive in backing up initiatives. On the local level, major cities such as Helsinki, and Tampere have been pioneers in the realm of participatory budgeting, having conducted extensive, experiments over the years. These initiatives have become integral parts of the cities institutional, frameworks. Due to digital technologies many initiatives have enabled diverse voices to be heard and, made participation more inclusive. Deliberative processes have also been piloted at the sub-national, level and in a number of ministries, paving the way for potential institutionalization. This study, examines the scope and impact of democratic innovations in Finland. Furthermore, the study explores, the relationship between democratic innovations and policy outcomes, highlighting instances where, deliberative processes have directly influenced policy reforms, fostering a sense of democratic, ownership among citizens.

Konfliktit, poliittinen väkivalta ja siviilit

Puheenjohtajat:

Tiina Hyypä, Helsingin yliopisto

Katariina Mustasilta, Ulkopoliittinen instituutti

Tiina Hyypä, Helsingin yliopisto:

Siviilit ja sodanajan järjestys: paikallishallinnot Syyrian sisällissodassa

Kapinallishallintatutkimus on osoittanut, miten ei-valtiolliset aseelliset ryhmät organisoivat yhteiskuntaa sisällissotien aikana. Osana hallintaa nämä ryhmät voivat kohdistaa repressiota siviileitä kohtaan tai tehdä yhteistyötä heidän kanssaan. Aiempi tutkimus (Arjona 2016; Stewart 2021) ei kuitenkaan ole huomionnut siviilien luomaa sodanajan järjestystä. Tämä paperi siirtää siviilit objekteista subjekteiksi ja havainnollistaa siviilien luomaa kapinallishallintoa Syyrian sisällissodan tarjoamien tapausten kautta. Siellä rauhanomaisen kansannousun muuttuessa sisällissodaksi siviilit aktivoituivat ja loivat paikallisneuvostoja hallitakseen Syyrian hallinnon menettämiä alueita ja tarjotakseen peruspalveluita alueilla yhä asuville ihmisille. Kuukausia

kestänyt siirtymä kansannoususta sisällissotaan kasvatti aktivistien sukupolven, joka mobilisoitui taistelijoiden rinnalla. Siviilihallinnon perustamisessa ja ylläpitämisessä siviilit käyttivät hyväkseen aiempia kokemuksiaan väkivallattomasta aktivismista ja jo olemassa olevia ja uusia suhteita. Sodan edetessä suurin osa paikallisneuvostoista joutui lopettamaan toimintansa, mutta tutkimalla neuvostojen kokemuksia saamme uutta tietoa sodanajan järjestyksen hallinnasta ja siviilien toimintamahdollisuuksista.

Katariina Mustasilta, Ulkopoliittinen instituutti:

Siviilit (geo)poliittisten konfliktien jaloissa

Siviilit ja paikallinen toimijuus sivuutetaan usein makrotasoon keskittyvissä analyyseissa aseellisten konfliktien kansainvälistymisestä ja kansainvälisen järjestelmän murroksesta yleisesti. Konfliktien kansainvälistyminen ja kiihtynyt geopoliittinen kilpailu synnyttävät silti siviileihin ja heidän toimintamahdollisuuksiinsa ulottuvia vaikutuksia. Samaan aikaan siviileillä on myös kriisi- ja konfliktitilanteissa rooli valtiotoimijoiden ulkosuhteiden legitimoijina ja/tai muutoksen ajamisessa. Tämä artikkeli tarkastelee geopoliittisen murroksen vaikutuksia siviilien asemaan ja toimijuuteen aseellisissa konflikteissa. Artikkelin kategorisoi vaikutuksia makro-, meso- ja mikrotasoihin ja havainnoi näitä tapausesimerkkien avulla. Artikkelin esittää, että siviilien strategisoituminen tekee siviilitoimijoista yhtäältä keskeisiä valtioiden geopoliittisten motivaatioiden oikeuttamisessa ja toisaalta yhä alttiimpia turvattomuudelle ja poliittisesta päätöksenteosta sivuuttamiselle. Artikkelin johtaa useita testattavia hypoteeseja siviilit-geopoliittikka akselin jatkotutkimukseen.,

Marko Lehti, Tampere Peace Research Institute (TAPRI), Tampereen Yliopisto:

Winning the Peace: The role of internal agonistic and adaptive peacebuilding in sustaining social cohesion in Ukraine

This paper analyses the role that internal Ukrainian peacebuilders play in contributing to strengthening social cohesion in war-time Ukraine. The efforts of Ukrainian dialogue facilitators and peacebuilders have received little international attention and support, despite the fact that ambitious plans are underway to help rebuild Ukraine. Paper aims to introduce the work of the Ukrainian peacebuilding community and elaborate how it can be described as peacebuilding. It analyzes dialogue practices in Ukraine from the perspective of two theoretical approaches, namely agonistic peace and adaptive peacebuilding.

Kriisistä kriisiin

Puheenjohtajat:

Paul-Erik Korvela, Helsingin yliopisto

Jyrki Ruohomäki, Kriisinhallintakeskus (CMC Finland)

Eero Palmujoki, Tampereen yliopisto:

Oikeusperiaatteilla, asiantuntijuudella, näppituntumalla vai käytännöllä: Korona pandemian ensimmäisen vaiheen kriisinhallinta ja ulkosuhteet

Neljä vuotta sitten päällä ollut COVID-19 pandemian ensimmäinen vaihe asetti suomalaisen kriisinhallinnan samoin kuin usean muun valtion kriisinhallinnan uuden tilanteen eteen. Sitä leimasi uuden viruksen aiheuttaman pandemian tuottama epävarmuus, asiantuntijoiden rooli, lainsäädännön merkitys ja hallituksen johtajuus, jotka kaikki korostuivat niin sen hetken julkisuudessa, kuin sitä seuranneessa tutkimuskirjallisuudessa. Edellä mainittuja näkökulmia vahvistaa kriisinhallintatutkimusta koskeva rationalistinen lähtökohta, jossa keskeisinä elementteinä ovat tieto, resurssit, päätöksentekijät ja poliittinen valta., Vähemmälle huomiolle niin julkisuudessa kuin tutkimuskirjallisuudessa on ollut se, missä määrin kriisinhallinnassa on seurattu vakiintuneita institutionaalisia käytäntöjä, oli niillä yhteys, tai ei ollut, kansalliseen lainsäädäntöön ja kansainvälisiin sopimuksiini. Tämä alustava tutkimuspaperi tarkastelee kriisinhallintaa koskevan rationalistisen näkökulman ja sosiologisen, toimintaa mahdollistavan ja rajaavan institutionaalisten käytäntöjen näkökulman suhdetta COVID-19 pandemian ensimmäisen vaiheen kriisinhallinnassa. Keskeisenä tarkastelun kohteena on Suomen ulkosuhteisiin liittyvät kriisinhallintaan koskevat näkökulmat, jota nyt tarkastelen pääsääntöisesti julkaistun tutkimuskirjallisuuden ja pandemian hillintää koskevan politiikan arviointiraporttien pohjalta.,

Tanja Tamminen, Konrad Adenauer Foundation:

Vaikuttavaa dialogirakennetta etsimässä

Oliver Richmondin mukaan rauhan hybridimuodot laittavat kansainväliset normit ja edut vastakkain paikallisen omistajuuden ja paikallisten identiteettien kanssa (2015). Paikallinen omistajuus kuvataan kansainvälisesti tuettujen rauhanprosessien keskeisenä tavoitteena. Kuitenkin hyvin usein aiheita neuvottelupöytiin ja jopa Track II -dialogityöpajoihin ehdottavat kansainväliset fasilitaattorit. Siviilikriisinhallintamissioilla, joiden mandaateihin kuuluu luottamuksen rakentaminen konfliktiosapuolten välillä, on sama ongelma: Miten varmistaa että luottamustarakevat toimet ovat vaikuttavia (eli perustuvat paikallisiin tarpeisiin). Etelä-Kaukasuksen ja Moldovan ratkaisemattomat konfliktit ovat kriittisiä alueellisen epävakauden lähteitä ja keskeinen este alueen rauhanomaiselle ja taloudelliselle kehitykselle. EU4Dialogue-ohjelman erityistavoitteena on luoda ympäristö, jossa jännitteitä voidaan liennyttää ja konfliktien osapuolten välille voidaan luoda parempaa ymmärrystä. Käyttämällä hanketta tapaustutkimuksena voidaan analysoida alueellisten vuoropuheluprosessien lisäarvoa ja vaikuttavuutta rauhanrakentamisen tukena.

Henna Paananen, Tampereen yliopisto

Sensemaking on Pandemic as Past, Present and Future Crisis

Crises are intrinsic part of public administration and policymaking and should be examined specifically through different ways of sensemaking, not only through the nature and demands of singular crisis. Sensemaking of emergent events has been in core in pandemic governance. Pandemic policymaking context has been characterized by challenges to make sense of ‘issues or events that are novel, ambiguous, confusing, or in some other way violate expectations’ (Maitlis & Christianson, 2014, p. 57). National and local authorities and policymakers have been contested to make sense of confusing and ambiguous events and thereby to form responses based on the ongoing sensemaking (Boin & Renaud, 2013; Desmidt & Meyfroot, 2023). Still, sensemaking on medical crises and infectious disease epidemics haven’t been studied that eagerly when compared to other types of crises (Keller et al., 2012). Rather the interest has been in the authorities’ actions, policies, and responses.

Temporal fluidity and processual nature of (organizational) sensemaking have been recognized in previous studies. The past, present and futures come together when temporal and current events are made sense of. (Maitlis & Christianson, 2014). In this paper theoretical background on sensemaking of crises is accompanied with empirical interview data. The key national-level, influential Finnish pandemic policymakers and experts of crisis preparedness were interviewed twice, in 2021 (N=21) and in winter 2022–2023 (N=16). The data is analyzed by applying discourse analysis by tracing sensemaking discourses on crises in different temporal points. This study seeks to answer question, how pandemic crisis is made sense of and portrayed of in different timeframes, as a past, present, and future event.

Preliminary results enlighten that 1) As a past crisis is discussed by expressing violated expectations towards pandemic, crisis, time and globality. 2) As a present crisis is spoken with desire to end the crisis and presenting how exceptional has started to feel as normal, with a minor counter discourse of sense of crises and poly-crises. 3) As future, crisis is discussed with shift from crisis monolith towards multiple crisis branches and crises covering almost everything besides of health crisis and with a sense that next crisis is behind a corner but sense of preparedness towards future threads is solid. To conclude the discursive strategies are employed by public authorities to navigate and moderate the balance between normalizing and exceptionalising even the very same crisis and how temporality makes the politics of sensemaking visible.

Elina Hakoniemi, Demos Helsinki (DRI) / Helsingin yliopisto ja Ville-Pekka Sorsa, Helsingin yliopisto:

Ideapohjainen polkuriippuvuus kriisinhallinnassa: tapaus koronapandemia ja koulusulut Suomessa

Koronakriisin hallintaa koskeva tutkimus on korostanut, että pandemia kehystyi ensisijaisesti terveydenhuollon ja terveysturvallisuuden kriisiksi, vaikka kriisitilanne kosketti laaja-alaisesti yhteiskunnan eri osa-alueita. Pandemian edetessä muut kuin terveydenhuollon ja terveysturvallisuuden ongelmat samoin kuin kriisinhallinnassa käytettyjen toimenpiteiden tuottamat ongelmat tulivat vahvasti esiin. Monia toimenpiteitä toteutettiin uudelleen, vaikka ne oli jo osoitettu tehottomaksi keinoksi hallita pandemiaa ja niiden toteuttaminen alettiin nähdä epäsuosituksi, vaikeaksi ja ongelmalliseksi. Esitelmämme tarkastelee koulusulkua Suomessa kuvaavana esimerkkinä siitä, miksi aiemmin tehtyjä toimenpiteitä päätettiin toistaa niiden, ongelmista huolimatta.

Koulusulku on koronakriisin aikainen politiikkatoimi, jota on jälkikäteen tarkasteltu erityisen kriittisesti. Koulut suljettiin kokonaan keväällä 2020 ja uudelleen osittaisena sulkuna keväällä 2021. Kouluja koskevien kriisitoimenpiteiden on nähty puuttuneen laajasti oppilaiden ihmis- ja perusoikeuksiin ja heikentäneen koulun mahdollisuuksia toteuttaa laajaa hyvinvointitehtäväänsä yhteiskunnallisen tasa-arvon ja oikeudenmukaisuuden toteuttajana. Vaikka kouluja ei perinteisesti nähdä terveystieteiden sektorina, terveystieteiden puhe hallitsi päätöksentekoa myös koulusulkujen osalta. Kuitenkin jo kriisin alussa oli vahvoja viitteitä siitä, että lapset eivät kuulu vakavan koronaviruksen riskiryhmiin eivätkä he ole keskeisessä roolissa taudin välittäjinä. Tieto lisääntyi ja vahvistui kriisin edetessä. Samalla lisääntyi myös asiantuntijatiето koulusulkujen haitallisesta vaikutuksesta sekä lasten, että myös opetushenkilökunnan ja vanhempien hyvinvointiin. Kuitenkin myös Suomessa koulut suljettiin rajoitetusti uudelleen keväällä 2021. Esityksessämme tarkastelemme niitä perusteita, joiden pohjalta koulut suljettiin a) keväällä 2020 ja b) uudelleen keväällä 2021. Olemme erityisesti kiinnostuneita siitä, miten asiantuntijatiетon tarkentuminen ja kevään 2020 koulusulun kriittinen arviointi vaikutti kevään 2021 koulusulkua koskevaan päätöksentekoon, ja miksi kouluja suljettiin uudelleen aiemmista negatiivisista, kokemuksista huolimatta.

Keskeinen argumenttimme on, että koulusulkuja koskevassa päätöksenteossa vallitsi voimakas ideapohjainen polkuriippuvuus (Baekkeskov, 2016, Rubin et al. 2021). Polkuriippuvuus sitoo päätöksentekoa kriisin alussa omaksuttuihin kehystyksiin ja indikaattoreihin sekä rajaa päätöksentekijöiden kykyä omaksua uutta, muuttuvaa ja epävarmaa asiantuntijatiетoa. Yhdistämme ideapohjaisen polkuriippuvuuden teoreettisen kehysten käsitehistoriasta ammentavaan empiriseen avainkäsitteiden analyysiin.

Tutkimuksemme on osa Suomen Akatemian Strategisen tutkimuksen PANDEMICS-ohjelman WELGO-hanketta.

Kulttuurisodat, polarisaatio ja demokratia

Puheenjohtajat:

Heino Nyssönen, Turun yliopisto

Jussi Metsälä, Turun yliopisto

Jussi Metsälä, Turun yliopisto:

Kansanäänestykset ja polarisaatio

Kansanäänestyksiä on yleisesti pidetty kansanvallan ja demokraattisten hallintoperiaatteiden kehitystä edistävinä ilmiönä. Yleisellä tasolla tämä pitää hyvinkin paikkansa, mutta myös poikkeuksia on löydettävissä, sillä kansanäänestystä voidaan käyttää myös menetelmänä saavuttaa epädemokraattisia tarkoituksia. Myös populismilla on roolinsa tässä kaikessa, kansanäänestys voidaan osaltaan myös nähdä populistisen kansan ääneen vetoamisen kulminoitumana. Lisäksi kansanäänestykset ovat pääsääntöisesti tiivistäneet erittäin monimutkaisetkin ongelmat yksinkertaistetuiksi kyllä–ei-kysymyksiksi, jolloin myös lopputuloksena saavat vastaukset

saattavat ruokkia jo olemassa olevaa polarisaatiota entisestään. Kansanäänestys voi siis tietyissä tapauksissa olla manipulatiivinen vallankäytön väline, eikä osoitus demokratian ja kansalaisten suuremmasta yhteydestä päätöksentekoon ja -tekijöihin edustuksellisen demokratian osana. Erityistä huomiota tässä paperissa kiinnitetään sekä vuoden 2016 Brexit-äänestykseen että Unkarin niin kutsuttuihin kansallisiin konsultaatioihin, jotka tosin eivät suoranaisesti ole kansanäänestyksiä, mutta jakavat tiettyjä yhtymäkohtia erinäisten suoran demokratian muotojen kanssa.,

Legitimiteetti ja auktoriteetti politiikassa

Puheenjohtaja:

Johanna Vuorelma, Helsingin yliopisto

Jenni Karimäki, Turun yliopisto:

Vähemmistönsuojasta enemmistöparlamentarismiin? Kansanedustajien käsitykset demokratian luonteesta ja legitimiteetistä 1980- ja 1990-luvuilla.

Toimiessaan vaalitoiminnan, ehdokkuuksien ja korkeimman vallankäytön paikkojen portinvartijoina puolueilla on rooli poliittisen vallan ja sitä seuraavan vastuunkannon ketjun toteutumisessa. Tämä rooli myös korostuu suomalaisessa ja pohjoismaisessa korkean legitimiteetin ja korkean luottamuksen poliittisessa kulttuurissa, jota pidetään demokraattisen järjestelmän toimintaedellytyksenä. Alhainen luottamus voi johtaa poliittisen järjestelmän oikeutuksen kriisiin ja siksi demokraattisten järjestelmien legitimiteetti, ja puolueiden kyky vastata äänestäjien odotuksiin kytkeytyvät yhteen: puolueiden taantuma voi johtaa demokraattisen järjestelmän legitimiteettikriisiin. Tässä esityksessä pohditaan sitä, miten poliittisten toimijoiden, kansanedustajien, käsitykset demokratiasta ja sen legitimiteetistä kehittyivät suomalaisen poliittisen järjestelmän yhtenä murroskautena 1980- ja 1990-luvuilla. Valtiosääntö- ja perusoikeusuudistuksista käytyjen eduskuntakeskustelujen kautta tutkitaan hypoteesia, jonka mukaan etenevä parlamentarisoituminen ja korporatistisen valmistelukoneiston alasajo ovat yhtäältä lisänneet eduskunnan ja hallituksen valtaa, mutta myös muuttaneet käsityksiä demokratian luonteesta. Nykypäivän näkökulmasta yksi suuri kysymys on, voiko demokratia olla järjestelmänä laajasti hyväksytty ja legitiimi, jos sen määritelmä tiivistyy vain eduskunnan enemmistön oikeuteen säätää mieleisiään lakeja. Esitelmä kytkeytyy tekijän toukokuussa 2024 alkaneeseen hankkeeseen ”Perinteiset puolueet, demokratian legitimiteetti ja puolueiden kriisi – historiallinen perspektiivi 1970–2000” jossa syvennytään siihen, miten perinteiset puolueet ovat ymmärtäneet toimintaympäristönsä muutoksen ja vastataan kysymykseen, millainen itseymmärrys on ohjannut niiden käsityksiä poliittisen järjestelmän legitimiteetin ja puolueiden ahdingon välisestä suhteesta.

Ville Tynkkynen, Tampereen yliopisto:

The Foundation of Power - Power, Authority and Legitimacy in Hannah Arendts On Revolution and on Violence

In this seminar paper I look into the relationship between power, authority, law and legitimacy in Hannah Arendt's *On Revolution* (1963) and *On Violence* (1970). This paper is an early draft of what is intended to be a chapter in my doctoral dissertation. The subject of my dissertation is Hannah Arendt's concept of power, and it is intended to contain both analysis of the concept in Arendt's work and some further theorizing. In this, chapter I first analyze how in *On Revolution* power and authority are formed in the process of foundation of a political body, and how they have to be separated, so that authority may provide legitimacy for the laws that power produces. I also address some of the problems Arendt's attempt to derive the legitimacy of power and laws from the moments of beginning and foundation raise. Then I turn to Arendt's discussions on power, support, and legitimacy in *On Violence* and examine their implications for her views on the relationship between authority and power. I argue that as Arendt sees it, genuine authority has disappeared from the modern world and has been replaced with power dressed in the guise of authority. This power, despite presenting itself as authority, cannot expect the unquestioning obedience genuine authority can, but must rely on support of the people instead.

Kanerva Kuokkanen, Helsingin yliopisto and Marjukka Weide Helsingin yliopisto/Svenska social- och kommunalhögskolan

“It is fully legitimate”, The use of legit-vocabulary in the plenary debates of the Finnish parliament

Legitimacy is considered one of the key aspects of a democratic system. Broadly defined, it refers to the acceptance of the governing by those governed or a recognition of an action as justified. A vast body of scholarly literature distinguishes between the various types, contexts and/or sources of legitimacy, and it is acknowledged that the concept remains as complex as it is important. Yet it has received less attention how those directly influenced by its exigencies – professional politicians – use the concept. The purpose of this paper is to shed light on legitimacy in politicians' speech in a period of more than four decades, 1980–2023, by exploring the plenary proceedings of the Finnish parliament. Our main research question is a rather broad one: What characterizes the political use of the concept of legitimacy? The characteristics that we expect to observe relate to more specific questions such as “how much”, “when”, “by which parties in particular”, “by which politicians in particular”, “in which thematic contexts” and “for what purpose”. We operationalize our search by using the search string “*legit*”. The presentation demonstrates how very simple quantitative tools can help in giving an overview of a specific word's use in a large corpus of political speech. We start out by descriptive quantification in relation to time, party, gender and position in government or opposition, revealing peaks in the use of the legit-vocabulary. We then close-read and inductively/abductively classify a limited number of passage around the selected peaks. As a result, we expect to be able to describe at a relatively general level the developments of Finnish parliamentarians' public use of the legit-vocabulary in the “post-Kekkonen” era

Puolueet politiikan tekijöinä asiantuntijavetoisessa demokratiassa

Puheenjohtajat:

Vesa Koskimaa, Tampereen yliopisto
Mikko Värttö, Turun yliopisto

Juha Ylisalo, Turun yliopisto

The inclusion of opposition parties' electoral pledges in coalition agreements

Several studies have concluded that parties take their electoral pledges seriously. Based on systematic analyses conducted in a number of countries, government parties fulfil their pledges much more often than voters believe. Moreover, especially in multiparty systems where coalition cabinets are the norm governments often fulfil pledges that opposition parties have made. In such systems, the inclusion of an electoral pledge in the coalition agreement or government programme is an important link in the pledges-to-policy chain. However, only a handful of studies have directly addressed the factors that increase or decrease the probability of a pledge being included in the coalition agreement. The data used in this study cover the pledges that Finnish parties have made in three parliamentary elections (2011, 2015 and 2019). Our aim is to explain why a notable number of opposition parties' pledges have been included in the coalition agreements drafted after these elections, particularly beyond 'happy coincidences' whereby government and opposition parties have made similar pledges. The results help understand not only the connections between coalition agreements and electoral campaigns, but also the policy consequences of opposition parties' electoral commitments.

Jenni Sipilä, Turun yliopisto:

Kuntien johtavat viranhaltijat asiantuntijoina demokraattisessa päätöksenteossa

Luottamushenkilöiden lisäksi kunnallisessa päätöksenteossa keskeisiä toimijoita ovat asiantuntijaroolissa työskentelevät viranhaltijat, jotka tekevät päätösten syntymisen mahdollistavan taustatyön. Toimiva yhteistyö viranhaltijoiden ja luottamushenkilöiden välillä on kunnan menestyksen kannalta keskeistä. Kuntien johtavat viranhaltijat, joiksi tutkimuksessani lasketaan kuntien johtoryhmien jäsenet, valmistelevat arjessaan jatkuvasti asioita päätöksentekoa varten. Osa päätöksistä tehdään viranhaltijatasolla, osa kunnallisissa päätöksentekoelimissä ja osa valmistelutyöstä ulottuu seudullisen-, sekä maakunnan- ja valtakunnantason poliittiseen päätöksentekoon.

Tutkimukseni tarkastelee, millaisena kuntien johtavat viranhaltijat kokevat roolinsa demokraattisen päätöksenteon valmistelijoina sekä millaisena kuntien johtavat viranhaltijat kokevat strategian merkityksen kunnan demokraattisessa päätöksenteossa ja sen valmistelussa. Tutkin siis viranhaltijoiden päätöksenteon valmistelutyöhön sekä heidän työmotivaatioonsa liittyviä erilaisia positiivisia ja negatiivisia tunteita. Lisäksi tutkin, käytetäänkö viranhaltijoiden työpanosta heidän mielestään tehokkaasti kuntastrategian tavoitteita palvelemaan työhön.

Tutkimuskysymykset ovat seuraavat:

1. Minkälaisia odotuksia kuntien johtavat viranhaltijat kohdistavat luottamushenkilöihin?

2. a) Mitkä ovat kuntien johtavien viranhaltijoiden kokemat roolit kuntaorganisaation demokraattisessa päätöksenteossa ja

b) millaisia tunteita ne viranhaltijoissa herättävät?

Pitävätkö kuntien johtavat viranhaltijat strategiaa toimivana työkaluna demokraattisessa kuntaorganisaatiossa?

Tutkimukseni tavoitteena on muodostaa kuva demokraattisen päätöksenteon valmistelutyön vahvuuksista ja kehittämiskohteista. Samalla esiin nousee seikkoja, joilla kuntien johtavien viranhaltijoiden ja luottamushenkilöiden yhteistyötä sekä kuntien strategiatyön laatua voidaan edistää. Tutkimus pohjautuu marraskuussa 2021 kaikille Manner-Suomen kuntien johtaville viranhaltijoille toteuttamaani kyselytutkimukseen. Kyselyyn vastasi 350 kuntien johtavaa viranhaltijaa 207 eri kunnasta kaikkien maakuntien alueilta. Lisäksi tutkimusaineistoina toimivat kolmen eri kokoisen kunnan johtoryhmän teemahaastattelut, joilla on pyritty syventämään kyselytutkimuksessa esiin nousseita teemoja.

Esityksessäni avaan kyselytutkimukseni alustavia tuloksia, jotka liittyvät viranhaltijoiden asiantuntijarooliin, hallinnollisten resurssien kohdentamiseen, poliittisen päätöksenteon johdonmukaisuuteen sekä viranhaltijoiden ja luottamushenkilöiden välisiin yhteistyösuhteisiin. Kuntien johtavien viranhaltijoiden asiantuntijatyö sekä demokraattisen päätöksenteon valmistelu kytkeytyvät teoreettisella tasolla byrokratian ja demokratian osittain kompleksiseen suhteeseen sekä viranhaltijoiden asemaan teknokraatteina ja asiantuntijavallan käyttäjinä. Byrokratian ja demokratian ajoittaiset ristiriidat herättävät tunteita niin viranhaltijoissa kuin luottamushenkilöissäkin. Tässä tutkimuksessa keskitytään viranhaltijoiden tunteisiin. Teoreettisesta näkökulmasta viranhaltijoita tarkastellaan tunnetoimijoina, joiden täytyy työssään käyttää tunneälyään, mutta samalla myös kontrolloida ja hallita tunteitaan organisaation normien ja hyväksytyjen käytössääntöjen mukaisesti.

Poliittinen talous

Puheenjohtajat:

Aatu Puhakka, Tampereen yliopisto
Jussi Systä, Tampereen yliopisto

Henri Koskinen, Helsingin yliopisto:

Lupaustalous: Startup-yrittäjyyden poliittinen talous

Tässä esityksessä hahmottelen startup-yrittäjyyden poliittista taloutta. Olen aiemmin (Koskinen 2023) käsitteellistänyt startup-taloutta kolmijaon kautta: startup-talous näyttäytyy poliittisena hallintana (1), digitaalisen talouden kulttuurisena piirinä (2) ja riskipääoman ja startup-yrityksen symbioosina (3). Esityksessäni kehittelen tätä jakoa poliittisen talouden näkökulmasta jäsentämällä startup-yrittäjyyden poliittista taloutta lupaustalouden käsitteen avulla.

Pääsääntöisesti startup-yrittäjyydellä viitataan nopeaa kasvua tavoittelevaan nuoreen teknologia-alan yritykseen. Määritelmä on kuitenkin liukuva ja monitulkintainen, ja startup-sanaa käytetään varsin väljästi kuvaamaan monenlaisia yrityksiä ja yritystoimintaa aloittelevista ohjelmistoyrityksistä etabloituneisiin teknologiayrityksiin. Globaalisti startup- ja teknologiayrittäjyydestä on tullut tärkeitä talouskasvun ajureita, ja menestyneet startup-yrittäjät ovat nousseet yhteiskunnan eliittiin. Startup-taloudella viitataan yksityisen ja julkisen sektorin käytäntöihin, joilla edistetään innovatiivisia uusia yrityksiä ja hankkeita, jotka hyödyntävät erilaisia digitaalisen teknologian muotoja.

Startup-taloutta on kuvattu aikaisemminkin lupaustaloutena (Appadurai & Alexander 2019; Kuusela 2016): startupien toiminta rakentuu lupaukselle huimasta menestyksestä, joka tehdään ymmärrettäväksi suurieleisellä maailman muuttamisen retoriikalla. Esityksessäni kehitellen tätä ajatusta pidemmälle ja esitän, että, lupauksen käsite jäsentää koko startup-taloutta.

Katson, että startup-talous rakentuu sisäisen ja ulkoisen lupauksen varaan. Sisäisessä lupauksessa startup-talouden toimijoiden toimintahorisontti hahmottuu epämääräisen ja epätodennäköisen menestyslupauksen kautta, joka luo yrittäjille epäonnistumisen kiertämiseen ja uudelleentulkintaan keskittyneen identiteetin. Samanaikaisesti riskipääoma, joka voitelee startup-taloutta, muokkaa yrityksiä näköisekseen minimoidakseen omat riskinsä. Ulkoisessa lupauksessa puolestaan startup-talouden epämääräinen ja epätodennäköinen menestyslupaus määrittää toiminnan kansallista tasoa: menestyvät startup-kulttuurit johtavat (väitetysti) nousevaan talouskasvuun, yhteiseen hyvään ja myönteisiin yhteiskunnallisiin sivuvaikutuksiin. Lupaukset asettuvat ristiriitaiseen valoon erityisesti nykyisessä globaalissa tilanteessa, jota luonnehtivat teknologiayhtiöihin kohdistuneet epäilykset ja sääntelyvaatimukset sekä kallistunut ja hidastunut sijoitusraha.,

Aatu Puhakka, Tampereen yliopisto ja Jussi Systä, Tampereen yliopisto:

Taloukskurin monet kasvot

Taloukskuria (austerity) on käsitelty poliittisen talouden tutkimuksessa viimeisten vuosikymmenten aikana runsaasti. Erityistä huomiota on saanut globaalista finanssikriisistä seuranneen eurokriisin oloissa harjoitettu taloukskuri ja sen haitalliset seuraukset (esim. Blyth 2017; Ylönen ja Remes 2015). Koronapandemian aiheuttaman kriisin jälkeen on alettu puhua jälleen taloukskurin paluusta (esim. Elomäki ja Ylöstalo 2023), kun kriisiajan poikkeuksellisista talouspoliittisista toimista (Ronkainen 2021) on siirrytty kohti kriisiä edeltävää normaalia eli julkisen talouden sopeutusta ja kestävyysvajeen paikkaamista.

Taloukskuria on kuitenkin hyvin monenlaista eivätkä motiivit taloukskurin takana välttämättä aina vastaa toisiaan. Määritelmästä riippuen kaikki julkisen talouden sopeuttaminen ei myöskään välttämättä ole taloukskuria. Tarkastelemme millä eri tavoilla taloukskuri on ymmärretty aiemmassa tutkimuksessa. Tavoitteenamme on terävöittää taloukskurista käytävää keskustelua tuomalla taloukskuritutkimusta yhteen. Tarkastelemme taloukskurin kuvauksia neljästä erilaisesta näkökulmasta: taloukskurin tavoitteen, keskeisimmän subjektin, taustalla vaikuttavan talousteorian ja talousteorian roolin näkökulmasta.

Olli Poropudas, Keva:

Kapitalismin juurtuminen Suomeen.

Paperissa tutkitaan kapitalismin juurtumista Suomeen. Tutkimus perustuu Marxin teoriaan nk. alkuperäisestä kasaantumisesta, jonka mukaan kapitalismi syntyy työmarkkinoiden ja rahavaurauden kombinaationa. Työmarkkinat syntyvät, kun maanomistuksen keskittymisen ja väestön toimeentuloedellytysten väkivaltaisen murtamisen seurauksena maahan syntyy ns. liikaväestöä. Kapitalismi käynnistyy, kun uutta teknologiaa ja paljon pääomaa käyttävät yritykset alkavat hyödyntää matalan palkkatason työvoiman runsasta tarjontaa. Suomessa kapitalismi käynnistyi 1800-luvun loppupuolella, kun liberaaliset uudistukset mursivat traditionaaliset instituutiot, ja synnyttivät työvoiman, tavaroiden ja pääomien liikkumisen vapauden. Niitä edelsi kuitenkin keskiajalta lähtien tapahtunut väestönkasvu sekä väestön jakautuminen tilallisiin ja tilattomiin.

Teoreettisesti nk. alkuperäinen kasaantuminen loppuu silloin, kun kapitalistinen kasaantuminen pystyy tulemaan toimeen omin voimin. Käytännössä se ei tapahdu yhdessä yössä, vaan kapitalismin juurtuminen kestää pitkän ajan. Kapitalismia edeltää omavaraiseen maatalouteen perustuva traditionaalinen yhteiskunta, jossa talonpoika tuottaa itse kaiken tarvitsemansa; markkinatuotannolla on vain marginaalinen merkitys. Kapitalismin käynnistyttyä Suomesta tuli dualitalous, so. yhteiskunta, jossa toimivat rinnan kapitalistinen markkinatalous ja omavarainen talonpoikaistalous. Vielä 1930-luvulla reilusti yli puolet Suomen väestöstä sijoittui maatalouteen, jonka tuotteista vain puolet myytiin markkinoille.

Tutkimuksessa kapitalismin syntyä ja kehitystä seurataan hyödyntämällä kahdenlaista taloushistorian tuottamaa aineistoa. Ensimmäinen liittyy väestönkasvuun, asutuksen leviämiseen ja omistusoikeuksien kehittymiseen, rahavaurauden kertymiseen sekä 1800-luvun liberaalisiin uudistuksiin. Toisessa aineistossa tarkastellaan mm. seuraavia kapitalismin kehittymistä kuvaavia mittareita: liikaväestöä, palkkatyön määrää, maassamuuttoa ja siirtolaisuutta, palkkoja, pääoman kasautumista ja investointiastetta.

Paperissa käydään keskustelua nk. alkuperäisestä kasaantumisesta. Empiirisessä tutkimuksessa hyödynnetään Marxin lisäksi mm. Akamatsun (1962), Lewisin (1954) ja Watersin (2007) ideoita. Tutkimuksen tuloksia voidaan soveltaa kehittyvien maiden tilanteen tarkasteluun. Kuten Marx totesi: ”Maa, jonka teollisuus on korkeammalle kehittynyt, näyttää vähemmän kehittyneelle maalle vain sen oman tulevaisuuden kuvan”. Edelleen liki kaksi kolmasosaa maailman köyhimmistä ihmisistä sijaitsee maaseutualueilla, joissa toimeentulo saadaan omavaraisesta maataloudesta (Todaro ja Smith 2015). Kehittyneissä maissa nk. alkuperäinen kasaantuminen on toteutettu väkivaltaa ja pakkoa käyttäen, mutta sen seurauksena syntynyt työnjako, erikoistuminen ja markkinayhteiskunta ovat pitkällä aikavälillä tuottaneet korkean talouden tuottavuuden ja hyvinvoinnin.

Joel Hänninen, Helsingin yliopisto:

Dialectic of Responsibility – Big Tech, Corporate Social Responsibility and Ideology

In the face of global crises on social, political and ecological fronts, an entity colloquially known as “Big Tech” has captured a lot of scholarly interest. This doctoral dissertation concerns itself with four US-based multinational platform corporations - namely Google/Alphabet, Facebook/Meta, Amazon and Apple - and their corporate social responsibility (CSR) discourses and corporate power.

Big Tech has faced a lot of scrutiny not only in the US, but globally as well. The existence of several antitrust and regulatory efforts in e.g. the past few years alone speaks to the perceived detrimental political and societal effects that Big Tech has had. The companies have been accused of e.g. undermining democracy, nudging voters through micro-targeted political ads, conducting socially irresponsible and environmentally pernicious business, and violating human rights in global supply chains. Despite all this, Big Tech maintains that it is combatting social ills, tackling climate change and creating more sustainable futures. Thus, I begin with the notion that there exists a glaring contradiction between a) the logic of accumulation of power and capital that these companies pursue, and b) the appearance of socially responsible activity.

Indeed, one can claim that efforts to rein in Big Tech have not come to much fruition. I argue that this owes to the little-explored ideological effect of the companies' CSR discourses. I maintain, in line with contemporary critical theory, that ideology has a formidable staying power. While we may fully acknowledge that Big Tech's CSR discourses are ideological and aim to merely reify and reproduce the existing social relations and corporate power, we continue to act as if we did not know this.

Contrary to extant CSR theorising, this dissertation proposes that one should begin to approach CSR dialectically and refuse the duality of CSR as either 1) a positivist, "triple bottom line" ethos where socially responsible activities are not only good for the planet and people, but profits, too, or 2) a detestable phenomenon and a to-be-disposed-of concept that can only be described as a window-dressing or a capitalist plot. Instead, I maintain that CSR has in it always-already the potential to realise 'actual responsibility' and thereby bring to fruition a more democratic and egalitarian global political economy. In other words, I argue that the notion of CSR should be upheld, as it allows for the recognition of the contradictory "anti-responsible" outcomes of CSR as its stands heretofore.

This monograph dissertation focuses on the 2019-2020 "Online Platforms and Market Power" hearings organised by US House of Representative's Subcommittee on Antitrust, Commercial and Administrative Law. All four earlier-mentioned tech companies took part in the hearings. The research material consists of the hearing transcripts that deal with Big Tech's responses to committee inquiries (roughly 200 A4 pages) and will be analysed with Laclau and Mouffe's discourse-theoretical approach. The research questions are the following: 1) what CSR discourses do Big Tech companies produce in the "Online Platforms and Market Power" hearings: 2) how do CSR discourses justify and reproduce the corporate power of Big Tech: and 3) what kind of meanings relating to responsibility-as-such can be extracted from the discourses with a dialectical, ideologico-critical reading.

Konsta Kotilainen, Helsingin yliopisto:

Towards global legitimacy in monetary and macroeconomic governance: Normative underpinnings of clearing union proposals

The recently rising price, debt, and interest rate levels associated with the pandemic and the ongoing wars have intensified longstanding debates about the role of the US dollar as the global reserve and trade currency. Since most countries with dollar-denominated debts are highly vulnerable to dollar shortages and rate hikes, important questions about both the global effectiveness and legitimacy of

the Fed's actions have returned with a vengeance. Could the Fed, a de facto global central bank, plausibly pursue policies that meet the needs and legitimate grievances of all? Many in the West argue that the Fed could achieve at least some relevant forms of cross-border effectiveness. By extending swap line arrangements, for instance, the Fed might gradually be able to satisfy global dollar demand.

But what about global legitimacy? The growing geopolitical and economic tensions imply that several key actors – notably China and its BRICS allies – are increasingly uncomfortable with dollar hegemony. Against the backdrop of such fragmentation and grievances, this paper argues that an International or Global Clearing Union could allow for more legitimate (and probably at least as effective) governance than the monetary hegemony of any single national or regional currency. Current and aspiring hegemon alike should acknowledge that only inclusive global monetary integration can adequately address economic conflicts and related risks.

The main aim of this paper is to lay groundwork for future normative research on monetary and clearing union designs. The key ethical and political underpinnings and related institutional elements of a few of the most prominent existing clearing union proposals (made by Keynes, the Brandt Commission, Paul Davidson, and Joseph Stiglitz and Bruce Greenwald) are outlined. The proposals are then assessed against a set of democratic, ethical-social, and existential criteria that are argued to reflect key concerns humanity now faces. Although each proposal is found to have some merits, none of them turns out to be fully satisfactory in all relevant respects. More generally, the proposals' Eurocentric aspects must be rethought. Besides addressing international economic conflicts, it is however concluded that an appropriately updated form of a clearing union could even play a helpful role in resolving related urgent global issues associated with the Anthropocene.

Political Ethnography

Chairs:

Salla Mikkonen, The University of Eastern Finland

Kaisa Kurkela, The University of Eastern Finland

Cherry Miller, University of Helsinki

Katri Eeva, Tampere University:

Transnational perspectives on epistemic governance in higher education policymaking

This paper explores epistemic governance in higher education policymaking in the context of Finland and the European Union (EU). The empirical framing focuses on two institutional contexts: the Finnish Ministry of Education and Culture (MEC) and its 'EU30' sub-committee on education and the European Parliament's Committee on Culture and Education (CULT). The first one is a non-public preparatory body, a working group on education-related EU affairs, which assembles behind closed doors, in camera, whereas the latter one is a public policymaking arena, and its meetings are streamed online. The knowledge of national EU policy coordination systems is scarce

(Raunio 2021), especially in education which has for long been considered irrelevant without EU legislative power. The incremental impact of global governance on national education policies has raised concerns regarding transparency and accountability (e.g. Grek 2020) as higher education is increasingly subject to steering at the European Union level. Therefore, it is key to understand the interactions inside these policy subsystems and their ‘everyday’ epistemological underpinnings. The analytical focus of this paper is on unravelling the epistemic work of EU30 and CULT, which operate at the interface of the national and European policy, and their contribution to epistemic governance.

Drawing on Alasuutari and Qadir (2014), this paper understands epistemic work as containing knowledge claims and rhetoric as tools of governance and as part of routine decision-making, indicating the epistemological strategies and techniques policymakers use to influence actors’ perceptions of the world, mobilise policy and do the everyday politics. Taking the approach of government ethnography (e.g. Geddes 2020; Bevir & Rhodes 2006; Rhodes 2011), we analyse how policymakers engage in epistemic work through processes and practices of knowledge use. The paper draws on ethnographic fieldwork data collected as part of the ‘Transnational knowledge networks in higher education’ project at Tampere university (Research Council of Finland funded, 2021-2025). The observations were conducted in CULT and EU30 sub-committee meetings, both in person and online, over the course of two years (2021–2023), coupled with interviews with key members of these policy hubs.

This paper contributes to the panel’s research aims by informing about the political dynamics of knowledge-making at the interface of the European and national contexts and by illustrating the impact of transnational governance in formulating national higher education policies through epistemic work. Moreover, the paper seeks to identify the ways in which knowledge connects to policy and the practices employed in the work of these two committees, providing insight on the production of policy knowledge through the ethnographic fieldwork.

Salla Mikkonen, University of Eastern Finland:

Overcoming loneliness in ethnographic fieldwork: multi-bodied ethnography when studying lobbying in Finnish municipalities

Authors: Salla Mikkonen, Kaisa Kurkela, Emilia Korkea-aho, Jenni Spännäri

In this paper, we focus on developing multi-bodied ethnography. The context is researching lobbying in Finnish municipalities. We focus on two pilot placements by analysing the arrival, at the field and exiting the field phases in terms of assets and challenges in multi-bodied ethnography. The data consists of research diary notes and observation notes. The paper emphasises the importance of the arrival phase, similarly than in ethnography in general but also from the perspective of brining the multi-bodied, interdisciplinary research team together and on the same page regarding the research scope. Moreover, the paper outlines how the support from the multi-bodied research team is an asset when entering the field, as sharing, discussing, and solving practical problems amongst the team helps in carrying the mental burden caused by the loneliness of ethnography.

Vivi Säiläkivi, Helsingin yliopisto:

Emotions in the European Parliament - Understanding Political Agency in the EU Through Computational Empirical Methods

Authors: Vivi Säiläkivi and Annette Freyberg-Inan,

What are the limitations and advances that computational approaches to emotion analysis can bring to the analysis of in vivo (ethnographic) empirical material? What are the limitations of conducting ethnographic empirical analysis of political processes at the international level? In international politics, direct access to real-life decision-making environments is often difficult for researchers. Moreover, empirical materials that capture traces of such real-life decision-making situations are scarce. This has contributed to a situation in which research on international politics is largely based on theoretical studies and secondary materials that do not capture decision-making situations in vivo. An important exception is the video recordings of plenary debates in the European Parliament, which capture the front stage of real-life political debates in and between the various EU decision-making bodies. Given our theoretical background linking emotions to action tendencies, we analysed the emotions present in these videos to better understand the different agency positions of different political groups and institutions on the budget conditionality mechanism, which was created to withhold funds from member states found to have significant rule of law violations. We used a computational approach basing on an emotion lexicon to identify and systematise the emotions present in the materials. We suggest that this interpretive approach, linking individual micro-processes with collective-level outcomes, can help to understand why the EU did not act decisively to use the budget conditionality mechanism created to promote European value integration to combat rule of law violations in the Union. However, like all methods do, such a digital ethnographic approach has its limitations.

Political Theory as a Mode of Knowledge

Chairs:

Sergei Prozorov, University of Jyväskylä

Mika Ojakangas, University of Jyväskylä

Marco Piasentier, University of Helsinki:

Scientific Knowledge and Power

Michel Foucault and Wilfred Sellars are representatives of conflicting philosophical traditions: whereas Foucault famously insisted that “power is everywhere”, Sellars proposed the well-known neo-Protagorean dictum, according to which “science is the measure of all things”. The tension between the two perspectives seems to be so strong that each of them ends up reducing the other to an epiphenomenal illusion. In this paper, I shall attempt to show that the works of Sellars and Foucault are not necessarily irreconcilable. The common ground for this dialogue is what I shall

define as a historico-practical conception of science. I will build this concept by tracing a connection between the Foucauldian notion of “conditions of possibility” of science and Sellars’s thesis about the “indispensability” of the manifest image. Finally, I will argue that this conception of science problematizes the clash between the scientific and manifest images of the world, paving the way for a different relationship between naturalism and critical theory.

Samuel Lindholm, Jyväskylän yliopisto:

The Governing of Life in Early Seventeenth Century Utopias

Early modern utopian literature includes an overlooked theme that explains many of the throughlines within the genre. This common thread is the biopolitical control of the population, which implies the optimizing governance of life through the regulation of sex, reproduction, health, food, hygiene, habitation, and ‘race.’ I examine four early seventeenth century utopias by Tommaso Campanella, Johann Valentin Andreae, Robert Burton, and Francis Bacon to propose that exposing this theme can lead to a deeper understanding of both (early modern) utopian literature and the vastly debated history of biopolitics, which Michel Foucault understood as a solely modern phenomenon. The theoretical paper includes remarks on the kind of knowledge offered by the history of biopolitics.

Vappu Helmisaari, Stadin ammatti- ja aikuisopisto / Helsinki Vocational College and Adult Institute:

The role of the contract in the political theory of Hobbes and Rousseau

The paper discusses Hobbes’s and Rousseau’s conceptions of political theory in relation to politics by taking their conceptions of the social contract as a focal point. Hobbes’s idea for methodology of political theory is a demonstrative science, modelled by geometry. It can be argued that for Hobbes, politics almost seems to be something to oppose: the sovereign protects society from politics which tears people apart and is at the last instance a war, whereas Rousseau, in the next century, argues for people’s participation in lawmaking and in decision-making process. Both have the idea of a social contract, but the content of the contract is very different. For Hobbes, politics as a crisis founds the need for political theory. An important element of his political theory is the social contract which contributes to controlling or ending the crisis. Rousseau emphasizes that contract is equally made between people, as an association.

Katarina Sjöblom, Svenska Social- och Kommunalhögskolan, Helsingin yliopisto:

Political Theory and Public Engagement

Public engagement has become a familiar notion for researchers in recent years. Apart from striving for scientific excellence, major funding bodies increasingly encourage researchers to pursue public outreach activities. In 2020, for instance, the European Research Council launched its ‘Public Engagement with Research Award,’ awarded to ERC projects committed to ‘bridging the gap

between science and society' (ERC 2024). The Finnish Universities Act, revised in 2009, also added societal interaction as the 'third' mission of the university, in addition to research and the provision of higher education. Yet, the precise meaning of public engagement is far from clear. From one perspective, one could well argue that core activities like research and teaching as such interact with communities well beyond the academic world, for instance through upholding a certain 'thought infrastructure,' but also in more concrete terms by educating personnel for various sectors. On the other hand, despite the hype around public engagement and societal impact, there has been relatively little discussion about what this means in the context of different disciplines. In the natural sciences, so-called citizen science has gained some popularity. In this type of engagement, citizens are involved directly in scientific practice through, for example, gathering observations of certain bird species. More generally, a lot of focus appears to be on communicating scientific breakthroughs to a broader audience, typically innovations created in fields like technology and medicine. However, in more theoretically oriented research, perhaps especially in the humanities and social sciences, it is somewhat obscure what public engagement could be and what purpose it could serve. In my presentation, I reflect on the potential meaning of public engagement in the case of political theory. The background of this exploration is my plan to arrange a series of public events that communicate theoretical research to a broader audience.

Elmo Kalvas, University of Jyväskylä:

Aristotle on the dangers of political speculation

While for Aristotle the knowledge related to polis is inherently aimed at practice, and theory might be understood to belong solely to the realm of contemplation relevant to the matters with unchangeable natures, Aristotle's political thought can be interpreted to comment on matters akin to that of modern dichotomy between theory and practice, which is here understood as pointing towards the separation of the realm of consideration of principles and ideas from the lived life where they are applied. On this matter the presentation focuses on Politics II, which has been read to be suggesting a conservative outlook in regard to political innovation and speculation: at its best speculation might lead towards improvement, but often discussions on the proposed changes might instead act as a safety valve of sorts via containment and rebuttal of possibly dangerous ideas before they are made into laws and truly tested in the world of practice with possibly disastrous results. The vista of Politics II also hints towards modes of thinking related to political innovation: imagination, experience, and perspective. These modes suggest differing yet complimentary and connected ways of generating political knowledge, which Aristotle underlines as approximate rather than unequivocal and complete.

Marianne Sandelin, Helsingin yliopisto

Joseph De Maistre and the necessity of keeping political theory apart from practical politics

In this presentation, I will talk about Joseph de Maistre's (1753–1821) critique of political theory and political rationalism. In his *Essay on the Generative Principle of Political Constitutions* (1814), Joseph de Maistre stated that political science is "the most thorny of all sciences", because "whatever good sense perceives, at first view, in this science, as an evident truth, is almost always found, when experience has spoken, not only false, but pernicious". What Maistre was specifically

referring to and critical of, was political theory and attempts to apply it into concrete politics. According to him, political theory and practical political decision-making ought to be kept strictly apart, because people, who are the most gifted in abstract reasoning and modelling ideal theories, are the worst and most dangerous as leaders of state. They cannot understand or accept that in actual politics - unlike in their 'perfect on paper' theories - there can never be perfection, and that in order to achieve the best possible outcomes in politics, one often has to compromise or even go against their own abstract, theoretically reasoned principles and utopian ideals. By using the Terror of the French Revolution as his example, Maistre asserted that the most dangerous situation for any society was allowing political theorists to take part or be consulted in political decision making. Since then, many others, such as Michael Oakeshott and Raymond Aron, have provided similar (critical) distinctions between political theory and practical politics. Although I do not share Maistre's fears of the dangers of consulting theoretically oriented intellectuals in actual politics, I nevertheless argue that researchers working on fields that have anything to do with social critique, can gain valuable insights by reflecting on his criticism. The point is not to stop social critique altogether but render it more effective by taking concrete preconditions more into account.

Politics of the Environment

Chair:

Mikko Leino, University of Turku

Sami Ahonen, Turun yliopisto / Ilmatieteen laitos:

Framing Climate Policy Through Climate Change Mitigation, Economic Benefits and Energy Security - Preliminary Results from a Survey Experiment

While actions are needed to combat long-term climate change and environmental degradation, European nations have been contending with significant and urgent societal challenges in recent years, such as the COVID-19 pandemic, the intensification of the Russo-Ukrainian war, and the subsequent economic repercussions. These occurrences can lead to a decline in acceptance of climate measures, particularly those perceived to impose economic burdens or costs. However, crises may also pose a window of opportunity. In a survey conducted in September 2022, decreasing dependence on energy supplies (e.g. from Russia) was the primary motivation to reduce Finland's use of fossil fuels. This leads to a question, how does presenting climate measures as solutions to relatively short term issues affect the acceptance of the measures. The framing theory suggests that the way that an issue is framed impacts the decisions individuals make regarding how they interpret that information. Thus, frames have a potential to increase the audience that might find the issue personally relevant. Simultaneously, framing may also cause a backfire effect, leading to diminished acceptance in certain social groups. By using a survey experiment, we study how framing the road traffic emission trading system through economic benefits, enhanced energy independency, or effective CO2 reduction affects its acceptability. We find our frames to have little to no effect for the acceptance of the policy measure. In addition, we detect no clear backfire effects. On the other hand, predispositions such as

climate change risk perceptions seem to explain the acceptance in a way that is difficult to challenge by simple reframing.

Tapio Rantala, Helsingin yliopisto:

Kansanedustajien käsitykset kansalaisaloitteesta avohakkuiden kieltämiseksi

Tutkimuksessa analysoitiin eduskuntakeskusteluita luontojärjestöjen kansalaisaloitteesta avohakkuiden lopettamiseksi valtion mailla. Aineiston analyysissä käytettiin legitimititeetti-teorioiden ja sisällönanalyysin yhdistelmää toteutettuna Atlas.ti 23-ohjelmistolla. Tutkimuksen keskusteluosassa arvioitiin myös kansanedustajien käsitysten realistisuutta metsänhoidon erilaisista käytännön mahdollisuuksista uusimman tutkimustiedon valossa. Aineistona käytettiin eduskunnan täysistunnon keskusteluita vuosina 2019 ja 2021. Reilu viidennes kansanedustajista osallistui keskusteluihin, joissa kaikkiaan käytettiin 73 puheenvuoroa. Keskustan ja vihreiden edustajat olivat keskusteluissa selvästi aktiivisimpia.

Kansanedustajat käyttivät kannanottojensa legitimoinnissa sinänsä hyvin samanlaisia tavoitteita ja arvoja: kannattavaa puunkasvatusta ja puunjalostusta, luonnon monimuotoisuuden suojelua, hiilensidontaa sekä luonnon virkistys- ja matkailukäytön edistämistä, osa heistä myös alueellista oikeudenmukaisuutta. Sen sijaan käsitykset erosivat voimakkaasti siinä, minkälaisilla metsänhoidon menetelmillä ja lainsäädännöllä näitä tavoitteita saavutetaan parhaiten. Eduskunnan selvä enemmistö vastusti avohakkuiden kategorista kieltämistä ja kannatti pääpiirtein nykyisen tyyppisen metsätalouden jatkamista niin valtion mailla kuin yksityismetsissäkin. Avohakkuiden korvaajaksi ehdotettua poimintahakkuisiin perustuvaa jatkuvaa kasvatusta ei kuitenkaan vastustettu kategorisesti juuri missään puheenvuorossa. Valtaosa edustajista suhtautui kuitenkin kriittisesti sen käyttöön ainoana metsänkäsittelytapana, mutta sen lisäämiseen soveliailla metsäkohteilla, kuten turvemailla, suhtauduttiin lähes poikkeuksetta myönteisesti.

Kansanedustajat jakautuivat puoluerajoja seuraten kahteen leiriin, joista suurempaan, pääpiirtein nykyisen kaltaista metsätaloutta kannattavaan joukkoon kuuluivat keskustalaiset, kokoomuslaiset, perussuomalaiset, sosialidemokraattiset ja kristillisdemokraattiset edustajat. Keskeinen yhdistävä ajatus oli, että hakkuumenetelmän valinta kannattaa tehdä ottaen huomioon olosuhteet, kuten puulajien kasvupaikkavaatimukset, puuston nykytila ja suojeluarvot, eikä menetelmänvalintaa kannata säädellä lakiin kirjatulla joustamattomalla kiellolla.

Vihreiden ja vasemmistoliiton edustajat vaativat sen sijaan kansalaisaloitteen hengessä hyvin suuria muutoksia nykyisiin metsänhoidon käytäntöihin. Avohakkuiden vastustajia motivoiva tekijä vaikutti olevan varsinkin alarmistinen ajattelu, jonka mukaan suomalaisen luonnon hätätila ja ilmastokatastrofi perustelevat lähes poikkeuksettomana avohakkuiden kiellon. – Kannattaa kuitenkin huomata, että vaikka eduskunnan täysistuntojen keskustelu oli ajoittain huomattavan kiivasta, saatiin maa- ja metsätalousvaliokunnan käsittelyssä aikaan kiiteltäkin kompromissi.

Avohakkuiden vastustajat mielsivät niitä korvaamaan tarkoitettuna jatkuvan kasvatuksen menetelmän tärkeimmiksi piirteiksi metsän peitteisyyden ja kookkaiden puiden säilyttämisen. Sen sijaan he eivät yhdistäneet menetelmään lainkaan valopuiden – kuten männyn ja lehtipuiden – taimettumiselle ja hyvälle kasvulle käytännössä välttämättömiä varsin voimakkaita harvennuksia ja pienaukkojen tekemistä. Jatkuvan kasvatuksen kannattajat eivät myöskään käsitelleet puheenvuoroissaan menetelmän ongelmia, vaikka niitä tuotiin laajasti esiin avohakkuukiellon

vastustajien puheenvuoroissa. Vaikuttaa siis siltä, että kaikki mielikuvat ja odotukset jatkuvasta kasvatuksesta eivät täysin kohdanneet menetelmän käytännön toteuttamismahdollisuuksia.

Mikko Leino, University of Turku:

“Leave it to the experts, the market or the people” Investigating citizens’ perceptions of climate change solutions.

Politics concerning climate change remain an important item in the political agenda and a major source of political division among the electorate. As knowledge and acceptance concerning the existence and consequences of climate change spread it has become increasingly important to decide what kind of mitigation measures are desirable, and which institutions should shoulder most responsibility in these efforts. This article analyses citizens’ perceptions concerning three environmental problem-solving discourses: administrative rationalism, economic rationalism and democratic pragmatism. Using an original survey (n=3 445) administered in Finland in 2022, the analysis reveals that expertise lead solutions backed by administration have the most support. There are, however, considerable differences in to what extent different societal and ideological groups support proposed solutions. Climate change related concern and political orientation are strong determinants of individuals’ preferences, with media consumption tendencies having only a weak association with these views.

Karoliina Hurri, Ulkopoliittinen instituutti:

Lessons from Finland: transformative potential of the EU and UNFCCC transparency arrangements

Within global climate governance, transparency arrangements are often expected to have the potential to reinforce trust among states and enhance climate ambition. In this paper, we analyze the case of the Finnish land, land use change, and forestry (LULUCF) sector to understand how international climate reporting and reviewing can influence national-level policy changes. We compare the transformative potential of transparency arrangements in two contexts where Finland is obliged to report and is subject to review: the European Union and the United Nations Framework Convention on Climate Change. The Finnish example of the LULUCF sector demonstrates that the UNFCCC transparency arrangements can trigger first-order policy changes, for instance, in reporting methodologies. In addition to first-order policy changes, the EU transparency arrangements can induce second- and third-order policy changes such as changes in the LULUCF policy instruments or policy goals. Although the EU transparency arrangements have a higher potential to change Finland’s behavior through incentivism than the UNFCCC transparency arrangements, the transformative potential of the EU arrangements remains limited and dependent on government programs, national climate strategies and targets, and available resources. ,

Politics of European Integration and European Parliamentary Elections

Chairs:

Johannes Lehtinen, Tampereen yliopisto
Laura Nordström, Helsingin yliopisto

Johanna Kantola, Helsingin yliopisto:

EU Inter-Institutional Landscape: Relations of the von der Leyen Commission to the European Parliament and the Council

Inter-institutional relations are a central feature of EU policy-making and governance. The relations in the institutional triangle have seen some big changes – with ambivalent effects on the decision-making regime in general and the European Commission’s role in particular. This paper analyzes the inter-institutional relations between the European Commission under Ursula von der Leyen and the European Parliament, the European Council, and the Council of Ministers from a gender perspective. The political dynamics within institutions and between them are fundamental to the policy output in relation to gender equality policies and the gendering of all policy fields. Providing a novel way of understanding the gendered nature of these inter-institutional relations, the paper compares and contrasts both the institutional and individual levels of the EU’s institutional triangle, including the nomination and election of Ursula von der Leyen in the Spitzenkandidaten procedure, the contested relations between the Council and Commission, and the relations between the Commission and Parliament in the context of gender equality and European policy-making in trilogue settings.

Laura Nordström, Helsingin yliopisto:

Openness of Finnish EU decision-making in crisis

The Finnish EU decision-making system has been considered rather unique in the EU, as the Finnish parliament has in theory a strong role in that system. Interestingly, this model system has been understudied. This paper presents a preliminary analysis of the Finnish EU decision-making system and especially the role of the Parliament’s Grand Committee., , Additionally, this paper introduces a research project that analyses how the Finnish EU decision-making and coordination process functioned during the coronavirus pandemics under pressure. We will evaluate the transparency of the decision-making process from the point of view of inclusive participation, access to documents and alternative expertise used. One legislative process will be analysed more thoroughly based on interviews with key civil servants and politicians and case documents. , ,
Keywords: EU, EU coordination, parliament, Finland, Nordics, Pandemic, Crisis, Participation, Openness, Transparency, Expertise

Kimmo Elo, Turun yliopisto:

Three Presidents, Three Different Integration Concepts? A Birds-Eye View on the State of the European Union Speeches 2010–2023

Since 2010, a State of the Union Address (abbr. SoEU) is delivered annually in September by the President of the European Commission. This public speech delivered in front of the European Parliament takes stock of past achievements and presents priorities and main challenges for the coming year. Although not explicitly stated, the SoEU procedure seems to be inspired by the annual State of the Union Address delivered by the president of the United States since 1790, but also by the European tradition of annual New Years Addresses. In this wider context of political addresses, the SoEUs can be analysed as an interesting loophole in the current state of European integration., , However, despite its central role as a steering political document summarising the past and the present as a starting point for the future, studies on European integration have shown only marginal interest in SoEUs. Most previous studies have applied qualitative tools like discourse or content analysis to extract and analyse main themes presented in SoEUs. My paper seeks to expand this field of research in two ways. First, I will apply modern text mining tools - topic modelling and text network analysis - on level. Methodologically, my paper seeks to build bridges between computational social science and European integration studies by exemplifying how computational analysis could be integrated with theoretical debates. a digital, machine-readable, annotated corpus of all delivered SoEU Addresses since 2010 to offer a birds eye perspective focusing on continuities and changes in the SoEUs. Second, the focus of my analysis is on conceptual underpinnings 'behind' the text. Through a careful reflection against and integration with different concepts and theories of European integration my paper seeks to shed light on how the analysed presidents of the European Commission have understood the process of European integration at conceptual.

Hanna Tuominen, Helsingin yliopisto:

Euroopan unionin arvot ja Suomi

Suomen EU-politiikan ohjenuorana on ollut sitoutuminen EU:n yhteisiin arvoihin ja sääntöpohjaisuuteen. EU-jäsenyys on lujittanut Suomen asemaa osana eurooppalaista arvoyhteisöä ja aiemmasta arvojen omaksujasta on jäsenyyden aikana siirrytty vähitellen aktiiviseksi arvojen edistäjäksi. Suomen Eurooppa-politiikan painopistealueeksi nousi 2020-luvun taitteessa yhteisten arvojen vahvistaminen ja edistäminen niin EU:n sisä- kuin ulkopolitiikassa. Tässä artikkelissa tarkastelen Suomen EU-politiikkaa perusarvojen näkökulmasta ja niiden heijastumista Suomen EU-politiikkaan. Tarkastelen Lissabonin sopimuksen toisen artiklan määrittämiä arvoja: ihmisarvoa, vapautta, demokratiaa, tasa-arvoa, oikeusvaltioperiaatetta ja ihmisoikeuksien sekä vähemmistöjen oikeuksien kunnioittamista. Näiden lisäksi tarkastelen myös rauhan ja kestävän kehityksen asemaa Suomen politiikassa, sillä ne ovat ajankohtaisia teemoja eurooppalaisessa keskustelussa. Artikkelini pyrkii huomioimaan koko Suomen 25-vuotisen jäsenyyshistoriaa ja myös linjauksissa mahdollisesti tapahtuneita muutoksia. Luvun aineistona hyödynnän jäsenyyden ajalta eri asiakirjoja kuten puolueiden Eurooppa-poliittisia ohjelmia, hallitusohjelmia, valtioneuvoston EU-selontekoja ja vaikuttamisstrategioita, puheenjohtajuuskausien ohjelmia sekä muita keskeisiä Eurooppa-politiikkaa linjaavia aineistoja

Tyyne Karjalainen, Turun yliopisto/Ulkopoliittinen instituutti:

EU Member States Supporting Democracy in the Eastern Neighborhood?

The European Union's democracy support in the Eastern neighborhood has a fundamental problem: it is external and top-down in nature. Literature in contrast highlights the role of internal and local actors as central to sustainable democratization. This article asks whether the agency of EU member states in democracy support functions replicates the asymmetry and mixed results associated with

the EU's top-down democracy promotion, or if their horizontal agency in the neighborhood provides opportunities for more sustainable results. The article draws on 30 research interviews conducted with state officials and civil society experts in the EU, member states and Ukraine and Moldova during 2023. Drawing from role theory, it focuses on the roles of France, Germany, Poland, Romania and the Nordic states in particular., , The article finds that EU member states' agency in the Eastern neighborhood, on one hand, opens channels for reciprocal democracy cooperation, but on the other hand, also materializes as asymmetric gatekeeping. Most horizontal (least asymmetric) interaction was observed in cases where the member states served as rather passive examples or role models to their non-member neighbors, who could pick and choose useful experiences and examples of democratic transitions from the member states' history. Another positive case was made by member states serving as donors or sponsors of democratization in the neighborhood: this was believed to support the agency of democratic actors in the neighborhood sustainably., , Where the member states' agency appeared most harmful for democratization of the Eastern neighborhood was when they played the role of opposers or gatekeepers of EU enlargement. Especially when the member states used their veto right based on political reasons and not based on merits of the applicant countries for EU membership, the transformative power of the accession process became undermined. In fact, the member states seem to represent more arbitrary and problematic use of power in the EU accession process than the EU institutions, whose monitoring role in the process was considered rules based and useful for democratic transitions., ,

Aino Hakovirta, Tampereen yliopisto:

Operational Code Analysis of the EU Enlargement Policy During the War in Ukraine

The Russian attack on Ukraine launched in February 2022 has had a considerable impact on the challenges of the European Unions enlargement policy. The situation has been reflected in the Union as sudden efforts to both accelerate the accession processes of current candidate countries and add new countries to the enlargement agenda – “Ukraines future is in the European Union”. Do such initiatives reflect broader strategic pressures for change in EU enlargement policy? Is the application of EU membership criteria interpreted as including new flexibility? In this research paper, I approach these questions by opening a view to (conscious and unconscious) political beliefs, guiding the EUs enlargement policy debate and agenda-setting in the crisis context of the Russia-Ukraine war in 2022–2023. For this purpose, I apply the operational code framework (OCA) and the related Verbs in Context System (VICS) of content analysis. By studying speech acts of relevant enlargement policy actors, I aim to bring out the doctrine of political thought and action in the Union and, in particular, evaluate the current conflict period and its significance for the doctrine coherence and stability. The preliminary empirical material consists of political speeches and public statements from 6 key EU institutional and member state representatives during the period in question (N=366), and complementary research literature.

Johannes Lehtinen, Tampereen yliopisto:

Are Second-Order Dynamics Breaking Down? European Parliament Elections in Finland 2014 and 2019

Are European Parliament elections still second-order or are second-order tendencies changing? This paper analyses the party communication of Finnish parties during the 2014 and 2019 European Parliament election campaigns.

results suggest that in line with comparative evidence from EP elections more broadly, we may be witnessing a but gradual lessening of second-order tendencies in terms of party communications. This may be good news for the democratic legitimacy of the European Union.

Emilia Palonen, Helsingin yliopisto:

Social media and the parliamentary elections 2019 and 2024

Investigating how affective communication is taking place in the European elections, this presentation introduces the edited volume co-authored with Juha Herkman on Populism, Twitter, and the European Public Sphere. It outlines the methodology and differentiation among political parties. In 2019 distinction between eurosceptics, europhilics and critical europeans was found, and discussed alongside the dynamics of mainstream, fringe and competing populism. The presentation also outlines the current research, starting the same week, into the European parliamentary elections in circa ten countries. The research in 2024 is focused on audiovisual communication platforms, where the research is exploring the emotional politics and social contract bases in these first post-pandemic elections.

Saila Heinikoski, Ulkopoliittinen instituutti:

Vapaa liikkuvuus unionin perusarvona

Euroopan integraation alusta alkaen vapaus on ollut yksi keskeisistä periaatteista ja integraation arvoista. Nykyisin EU:n perussopimuksessa, tarkemmin sanottuna Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 2 artiklassa, vapaus mainitaan toisena EU:n perusarvona. Euroopan unionin perusoikeuskirjassa ”vapaudet” ovat II luvussa heti ihmisarvoa koskevan luvun jälkeen. Kyseiset vapaudet koskevat yleisiä vapauksia, kuten oikeutta vapauteen ja turvallisuuteen. Sen sijaan vapaa liikkuvuus, joka on eurobarometritutkimusten mukaan kansalaisten eniten unionissa arvostama vapausoikeus, mainitaan kansalaisten oikeuksia käsittelevässä V luvussa. Tässä kiteytyykin vapaan liikkuvuuden keskeinen jännite. Siinä missä perusoikeuskirjan 6 artiklan mukaan ”jokaisella on oikeus vapauteen ja turvallisuuteen” 45 artiklan mukaisesti ”jokaisella unionin kansalaisella on oikeus vapaasti liikkua ja oleskella jäsenvaltioiden alueella”. Unioni siis turvaa kaikkien oikeuden vapauteen sinänsä, mutta vapaa liikkuvuus on vain unionin kansalaisilla. , Tässä artikkelissa käsittelemme vapaan liikkuvuuden historiaa sekä sen roolia vapausoikeutena. Tarkastelen sitä, millä tavalla yksilönvapaus ja markkinanvapaus heijastuvat vapaassa liikkuvuudessa, kenellä on oikeus vapaaseen liikkuvuuteen sekä millaista vapauskäsitystä vapaa liikkuvuus edustaa. Lopuksi kirjoituksessa tarkastellaan vapaan liikkuvuuden arvokeskustelua Brexit-kansanäänestyksen alla ja koronarajoitusten yhteydessä. Lopussa esitän myös johtopäätökseni vapaasta liikkuvuudesta unionin perusarvona.

Ruben Vezzi, University of Helsinki:

Pooling, De-Risking and Derogating: Patterns of (dis)integration of the European Energy Union

In the aftermath of the Russia-Ukraine war and the ensuing disruptions in global energy markets, the EU responded with a series of policy initiatives and mechanisms like the REPowerEU Plan, Critical Raw Materials Act, EU Energy Platform, and European Hydrogen Bank. Together with measures expanding its global outreach (e.g., the EU Global Gateway), these developments are signalling a puzzling revival of EU industrial policy. However, do the latest trends in EU energy policy represent an actual break with neoliberal policymaking? Are supply security and environmental concerns deepening the process of integration of EU energy markets? By drawing on critical political economy and economic geography studies, I argue that the recent developments in EU energy policy provide sources of both integration and disintegration. These are reviewed in light of three processes: (i) pooling state capacity to aggregate, mutualise, and mobilise common resources; (ii) de-risking private capital by secure the investment environment with hedging strategies leveraging the power of public procurement (e.g., PPP, CfD, PPA, on-shoring/friend-shoring); (iii) ad hoc derogation of State aid rules and environmental impact assessments for infrastructural development. By both deepening intra-EU dependency and integrating European energy systems in new global value chains, Europe is effectively adding new energy infrastructures whose path dependency is likely to be cumulative, rather than substitutive, with implications for EU internal cohesion and the effectiveness of its climate change response.

Matti Ylönen, University of Helsinki:

The Brussels Effect and platform power as special cases of structural power in International Political Economy

The Brussels Effect has emerged as a major conceptual lens for analyzing the evolving global regulation of platform capitalism in academic and policy circles alike. It has been used to capture the direct and indirect exemplary impact of the European Union (EU) rules in third countries, from environmental regulations to the General Data Protection Regulation (GDPR), and to the recent much-discussed acts that have aimed to curb the power of large digital platform companies (e.g., the Digital Markets Act). Through a novel reading of the history of structural power research in International Political Economy (IPE), I argue that both *de facto* and *de jure* aspects of the Brussels Effect are essentially special cases of the long-standing research interest in structural power in IPE and its neighboring disciplines. Situating the Brussels Effect to this context facilitates major advances to the research of the Brussels Effect and the IPE scholarship on structural power alike. I illustrate the ensuing dynamics with a research vignette on the influence of big tech firms in Brussels, highlighting how the structural power approach allows for a simultaneous analysis of the power of the EU over big tech firms and the power of big tech firms over the EU.

Populismi ja kriminaalipoliittinen päätöksenteko

Puheenjohtajat:

Tatu Hyttinen, Turun yliopisto

Jasmin Hannonen, Turun yliopisto

Henna Hyvärinen, Turun yliopisto

Jasmin Hannonen, Turun yliopisto:

Vihapuhe populistisen väittelyn kohteena

Vihapuhe on parhaillaan vahvan populistisen väittelyn kohteena. Vallitseva poliittinen tilanne on kirvoittanut yhä useampia keskustelunavauksia, joiden seurauksena vihapuheesta on tullut yhä enenevässä määrin oikeuspoliittisen ja sen myötä myös laajemman yhteiskunnallisen keskustelun väittelyn väline. Osittain tarkoitushakuisen käsitekaappauksen kohteena vihapuhe on yhteiskunnallisena ilmiönä muodostunut monimerkityssisältöiseksi eri tahojen kamppaillessa sen määrittelemisestä omiin tarkoituksiinsa sopivaksi. Vihapuhe voidaankin nähdä sosiaalisesti konstruoiduksi ilmiöksi, jossa käytetty retoriikka muovaa vihapuheen semanttista ja näin ollen oikeudellista määrittämistä. Sanotun retoriikan tarkoitusperiä ja vaikutuksia ei tule aliarvioida.

Vihapuheen vahingollisuutta ja vaarallisuutta vähättelevää poliittista keskustelua nimittäin käydään usein sananvapauden puolustamisen nimissä, vaikka todellisuudessa päämääränä on taivuttaa käsite palvelemaan omia poliittisia päämääriä. Sananvapauden puolustaminen toimiikin joissain poliittisissa puheenvuoroissa vertauskuvallisesti Troijan hevosena, jonka varjolla tosiasiassa pyritään määrittämään sananvapauden kontrollia – tai pikemminkin kontrolloimattomuutta.

Etenkin kansallisesti keskeisin vihapuhetunnusmerkistö, kiihottaminen kansanryhmää vastaan, on ennennäkemättömän paineen alla. Euroopan komission näkemyksen mukaan kiihottamisrikos on liian suppea eikä sillä pystytä riittävästi torjumaan rasismia ja muukalaisvihaa. Samalla populismi on päässyt osaksi kriminaalipoliittista päätöksentekoa, kun oikeusministeri hajotti työryhmän, jonka tehtävänä oli valmistella rikoslain muuttamista vastaamaan EU:n rasisiminvastaisen puitepäättöksen vaatimuksia. Tuoreeltaan on myös uutisoitu oikeusministerin jarruttavan lakiesitysluonnosta, joka koskee holokaustin kiistämisen kriminalisointia. Perusteltua onkin pohtia, millaiseksi populismin ja kriminaalipoliittisen päätöksenteon suhde muodostuu pyrittäessä löytämään oikeat keinot reagoida vihapuheeseen.

Jani Hannonen, Turun yliopisto,:

Populismien uhka humanille ja rationaaliselle kriminaalipolitiikalle - ihmiskaupan näkökulma

Tarkastelen paperissani populismin sekä humanin ja rationaalisen kriminaalipolitiikan välistä suhdetta ihmiskaupan näkökulmasta. Ihmiskaupassa järjestäytyneen kansainvälisen rikollisuuden konteksti ja haavoittuvaisten uhrien suojeleminen kohtaavat. Populismien uhka on ihmiskaupan näkökulmasta kaksiulotteinen, sillä rangaistushalukkuutta voidaan havaita niin oikeistopopulistisen kuin feministisen liikehdinnän (carceral feminism) suunnalta. Ankarat rangaistukset eivät vastaa kriminaalipoliittisesti orientoituneen rikosoikeudellisen tutkimuksen konsensusta. Ihmiskaupassa niin uhrit kuin tekijätkin ovat useimmiten ulkomaalaisia, jolloin niin rikoskontrollin kohdistaminen, uhrien suojeleminen ja näihin kytkeytyvät ulkomaalaisoikeudelliset vaikutukset ovat poliittisesti sensitiivisiä aiheita.

Esko Yli-Hemminki, Helsingin yliopisto

Suomalaisen kriminaalipolitiikan murros ja rangaistuspopulismi

Artikkelissa tarkastellaan, miten suomalaisen kriminaalipolitiikan muutosta tulisi systematisoida ja miten rangaistuspopulismi vaikuttaa kriminaalipolitiikan murrokseen Suomessa. Artikkelissa esitän kriminaalipolitiikan tasoteorian, jossa kriminaalipolitiikka on käsitteellistetty kuvaamaan muutosta kriminaalipolitiikan eri tasoilla. Kriminaalipolitiikan muutoksesta voidaan puhua, kun kriminaalipolitiikan syvin luonne muuttuu. Rangaistuspopulismi kuitenkin nopeuttaa kriminaalipolitiikan murrosta, eli pinnallista siirtymää uuteen ideologiaan.

Kriminaalipolitiikka muodostuu teoriassa kolmesta tasosta. Ensimmäisellä eli käytännöllisen kriminaalipolitiikan tasolla kyse on kriminaalipolitiikasta yhteiskunnallisen päätöksenteon muotona ja siinä käytettävästä poliittisesta argumentaatiosta. Myös kriminaalipolitiikkaa koskeva julkinen keskustelu tapahtuu tällä tasolla. Toinen taso on tieteellisen kriminaalipolitiikan taso, jolla sijaistee teoreettinen ja tieteellinen lähestymistapa kriminaalipolitiikkaan. Sen elementtejä ovat rikollisuuden ja rikosoikeuden tutkimus, tieteen kannanotot politiikasta ja eduskunnan valiokunnissa tapahtuva tieteelliseen tietoon perustuva kriminaalipolitiikan kommentointi. Myös kotimaisen kriminaalipolitiikan arvot ja tavoitteet rationaalisesta ja humanista kriminaalipolitiikasta sijaitsevat tällä tasolla käytännöllistä kriminaalipolitiikkaa ohjaavina elementteinä. Kolmas ja syvin taso on kriminaalipolitiikan teoriakulttuuri. Se muodostuu rikosoikeuden taustalla olevista perustavanlaatuisista oletuksista ja käsityksistä, kuten rangaistus-, kriminalisointi- ja vastuuteoriasta, sekä tavasta ymmärtää kriminaalipolitiikkaa ohjaavia käsitteitä.

Rangaistuspopulismi ilmenee käytännöllisen kriminaalipolitiikan tasolla. Se on poliittisen argumentaation ja retoriikan väline, jossa hylätään niin kriminaalipolitiikan taustalla olevat teoreettiset juuret kuin aikaisemman kriminaalipolitiikan arvot ja tavoitteet. Suomessa rangaistuspopulismi on erityisesti kohdistunut tavoitteeseen käyttää humaaneja keinoja rikollisuutta vähennettäessä. Rangaistuspopulismi on omiaan vaikuttamaan kriminaalipolitiikan murroksen syvenemiseen, koska rangaistuspopulismi ei anna tietoon ja tutkimukseen perustuvalla arviolle samaa painoarvoa kuin varhaisempi 1960-luvulta alkanut suomalainen rationaalinen ja humani kriminaalipolitiikka. Populismissa tietoon perustuvat näkemykset korvataan kansan mielipiteeksi naamioituun näkemykseen. Esimerkiksi uhrin näkökulman korostamista ja ”yleistä oikeustajua” käytetään perusteena ankarammille rangaistuksille. Rangaistus-populismilla tavoitellaan tunteisiin ja epävarmuuteen vetoavaa retoriikkaa hyödyntämällä äänestäjien suosiota, eikä tavoitteena ole rikollisuuden vähentäminen.

Rangaistuspopulismi nostaa käytännöllisen kriminaalipolitiikan merkitystä suhteessa teoreettiseen tasoon. Kriminaalipolitiikan ei tarvitse olla perinteisten arvojen ja tavoitteiden mukaista, vaan kriminaalipolitiikassa tulee kuvata unohdetun kansanjoukon näkemyksiä ja siirtyä kohti ”kansan oikeustajun” mukaista ankarampaa kriminaalipolitiikkaa. Suomalaisen kriminaalipolitiikan voidaan nähdä olevan murrosvaiheessa, jossa 1960-luvulta lähtöisen olevaa kriminaalipolitiikan tekemisen tapaa haastetaan rangaistuspopulismilla. Kriminaalipolitiikan muuttumisesta itsessään voidaan kuitenkin puhua vasta, kun nykyinen teoriakulttuurin taso muuttuu pysyvästi.

Ira Salo, Turun yliopisto:

Seksityöntekijöitä säätelevät lait tapausesimerkkinä – tutkimukseen perustuvaa kriminaalipolitiikkaa vai moraalipolitiikkaa?

Kriittisen kriminologian näkökulmasta voidaan haastaa ajatusta kriminaalipolitiikan rationaliteetista ja kyseenalaistaa, miten laki ja sääntely voivat itsessään aiheuttaa harmia ja luoda väkivallan paikkoja. Kriittiselle kriminologialle onkin ominaista haastaa vallitsevia käsityksiä rikollisuudesta ja rikosoikeuden objektiivisuudesta. Alustukseni käsittelee meneillä olevan väitöskirjatutkimukseni teemoja seksityölakien vaikutuksista seksityöntekijöihin sekä lain synnyttämiä harmeja.

Suomessa seksityötä säädellään rikoslaissa, järjestyslaissa sekä ulkomaalaislaissa. Seksityön säätelyä voidaan peilata kriminaalipoliittisiin tavoitteisiin: rikosten ehkäiseminen, rikollisuudesta aiheutuvien vahinkojen minimoiminen sekä oikeudenmukaisen rikosoikeusjärjestelmän ylläpito ja uhrin auttaminen ja tukeminen. Seksityöntekijät nähdään monesti joko kansainvälisen rikollisuuden tai parituksen uhreina. Seksityötä käsitelläänkin yleisesti vahvasti rikollisuuteen kytkeytyneenä. Seksityön kontekstissa Laura Graham on käyttänyt Jonathan Simonin käsitettä ”governing through crime” – eli sitä, miten valtio on kehystänyt seksityön rikollisuuteen liittyvänä kysymyksenä. Koska seksityötä tarkastellaan rikollisuuden linssin läpi – valtio legitimoii vallankäytön ja kontrollitoiminnat seksityöntekijöiden ”pelastamiseksi” ja ”suojelemiseksi”, ollenkaan huomioimatta mahdollisten säätelyjen tuottamia harmeja seksityöntekijöille.

Kansainvälisessä seksityötutkimuksessa onkin jo pitkään osoitettu, miten seksityöntekijöihin kohdistuvat lait on muodostettu konsultoimatta itse seksityöntekijöitä ja ottamalla huomioon tieteellistä tutkimusta siitä, miten seksityöntekijöihin kohdistuva kontrolli haavoittaa sekä vaikuttaa seksityöntekijöihin – ja pahimmillaan synnyttää väkivallan ja vaaran paikkoja. Myös suomalaisessa kriminaalipolitiikassa olisi aika tarkastella seksityöhön liittyvää säätelyä ja sen todellisia vaikutuksia.

Henna Hyvärinen, Turun yliopisto ja Tatu Hyttinen, Turun yliopisto

Onko rahanpesusääntelyä koskevassa kriminaalipoliittisessa päätöksenteossa sijaa populismille?

Rahanpesu on vakava valtion rajat ylittävä rikostyyppi, johon puuttuminen on ollut kansainvälisen kriminaalipolitiikan keskiössä viimeiset 20–30 vuotta. Keskeisenä toimijana rahanpesun vastaisessa taistelussa on ollut Financial Action Task Force (FATF), joka antaa rahanpesun estämiseksi ja torjumiseksi yleissuosituksia (FATF Recommendations) sekä maakohtaisia suosituksia (Mutual Evaluations). FATF:n suositukset ovat suodattuneet rahanpesusääntelyä harmonisoiviin Euroopan unionin direktiiveihin, jotka puolestaan on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Siten kansallinen rahanpesusääntely perustuu keskeisesti kansainvälisten sääntelyvelvoitteiden täytäntöönpanemiseen eikä sääntelyä ole voitu kehittää puhtaasti kansallisista kriminaalipoliittisista lähtökohdista. Samalla sääntelyn kansainvälinen luonne on vaikuttanut siihen, että poliitikkojen mahdollisuudet vaikuttaa kriminaalipoliittiseen päätöksentekoon ohenevat. Onko rahanpesusääntelyssä siten sijaa populismille – vai ovatko populistiset näkemykset jo sisäänkirjoitettuna offensiivisluonteiseen kansainväliseen rahanpesusääntelyyn?

Science as Argument. Academic contributions to political debates

Chairs:

Kari Palonen, University of Jyväskylä

Taru Haapala, Universidad Autónoma de Madrid

Elena García Guitián, Universidad Autónoma de Madrid and Taru Haapala, Universidad Autónoma de Madrid:

European regulation in a post-truth context: Exploring the re-conceptualisations of democracy in institutional documents

This paper aims at exploring the institutional EU re-conceptualisations of some key elements of democracy as public debate and citizen participation. In recent years, the EU has produced new regulation to solve the assumed problems and challenges of post-truth politics. The regulation includes new laws on different issues and topics, but they seem to be following a common logic that yields a specific way of interpreting democracy. Our focus is on analysing the concepts and ideas in EU documents, especially the “European Democracy Action Plan” (EDAP), that can help us to identify the underlying general view. In the documents, we find such examples as “enabling civic space”, “transparent and accountable digital ecosystem” and “the European democratic sphere” that have acquired a specific meaning. Analysing them provides us an account of the institutional orientations of the European politics to address post-truth politics, especially focused on questions of disinformation. At the same time, it helps us to envision the EU’s long-term strategies to increase democratic legitimation as well as the re-conceptualisations developed to adapt to new scenarios.

Lise Moawad, Humboldt-Universität zu Berlin Germany:

Evidence-based policymaking and social sciences. MPs expectations in France, Germany, and the UK (2012-2022)

The relationship between evidence-based policymaking and social sciences has always been challenging (Stocker and Evans 2016). In an ideal-typical policy process, the actors are assumed to be rational, the decision-making process to be linear, and the evidence to be... evident. In reality, this policy model fails to understand comprehensively societies and the relationships among individuals within those societies. Indeed, it does not consider either the cognitive limits of policymakers, for instance, or the unpredictability of the environment (Cairney 2016). Yet it is precisely what characterise social sciences: the instability of its main subject, the difficult construction of grand theories, and the extent of disagreement over the quality of the material that can be mobilised as evidence. In other words, these disciplines are often unsuccessful in providing turnkey solutions (Parsons 2002). The institutionalisation of the difference between qualitative and quantitative approaches has contributed to weakening the status of social sciences evidence (Becker 2020).

And yet, the social sciences are still mobilised by policymakers, in polarised exchanges when it comes to determining the political role assigned to researchers from these disciplines (Albæk 1995; Benneworth and Jongbloed 2010). One example of a microcosm where this phenomenon can be observed systematically is parliaments, which make ranks and numbers visible. In this presentation, I would first like to understand what MPs expect from the social sciences in terms of scientific results. Secondly, I will attempt to address the corollary question of whether social sciences evidence can be freely debated and shared in parliaments. Through the rhetorical analysis of parliamentary debates (Wiesner et al. 2017) in Germany (Bundestag), France (Assemblée Nationale) and the UK (House of Commons) over the period 2012-2022, I will try to study two aspects. On the one hand, how knowledge and levels of evidence are prioritised in MPs' discourses. Secondly, how the observation of the existence of multiple 'regimes of truths' (Foucault 2001) is transformed, in parliamentary debates, into an indictment of relativism.

Anna Björk, Demos Helsinki:

Applied expertise and a parliamentary audience: The case of a gender equality survey

This presentation introduces a recent article by the author and colleagues, wrapping up past gender equality surveys in the Finnish and Swedish parliaments (Erikson et al, 2024). The aim is to introduce the overall framing for bringing together two distinct case studies, while focusing mainly on the conclusions from the Finnish eduskunta. In addition to articulating the key findings of the paper however, the presentation goes beyond the original setting and reflects on the position of a researcher acting outside academia in an applied role of an expert consultant. The questions asked include how to articulate expert views in a setting where also new knowledge is being produced, and what kind of strategies there can be to find common grounds for a debate on controversial topics in such situations.

Suvi Soininen, University of Jyväskylä:

Responsibility of the public? Review of Chelsea Manning: *README. TXT*.

In my lengthy review of Chelsea Manning's biography *README.txt* (2022), I try to point out how vital it is to have at least basic knowledge of her and other so-called whistleblowers' actual deeds, passed knowledge, and viewpoints in the context of one of (our) contemporary democracy's basic tenets, i.e., the principle of transparency. I reflect on the interaction between a source, the press, public intellectuals, politicians, and a larger audience in this case, and a historical perspective. Manning's story, in all of its complexity, stemming from her being an actual person in real life, is an important reminder of the right and duty of a citizen to get informed of issues affecting the form and state of democracies on this scale. Otherwise, liberty and responsibility belonging to a republican ideal of democracy may disappear to a degree that "democracy" is no longer an appropriate concept to describe the organisation of the state in the West. The text is written in Finnish.

Kari Palonen, University of Jyväskylä and Taru Haapala, Universidad Autónoma de Madrid

A Debate Model of Knowledge? Re-thinking Political Knowledge as a Practice of Procedural Debate

In this paper, the value of knowledge in politics is re-examined from the perspective of the rhetorical tradition. This alternative model contends that, unlike the assumptions made by such influential strands of scholarship as epistemic governance and knowledge brokerage, the disputability of knowledge derives from both the political actor(s) and their audience(s). Following the precepts of this model, the aim is to re-visit political knowledge, while acknowledging the procedures and practices of public debate from opposing points of view. Our research approach is to discuss the ideas of the model's two major proponents in political theory, Max Weber and Quentin Skinner, who both consider knowledge in politics in terms of interventions in debate. The main finding is that both authors regard 'knowledge' either as new arguments contributing to an existing debate or as rhetorical moves to pursue new directions for debate. We examine this debate model of knowledge in relation to the practices of academic and parliamentary debates, the role of experts and officials in the parliamentary control practices, the rhetorical use of scientific knowledge by parliamentarians in the German Bundestag, and the role of parliamentarians as lay-scholars in the European Parliament. Finally, the debate model is applied to a case in which government officials claim to monopolise the interpretation of the existing situation, thereby restricting the extent of legitimate political discussion, resulting in the conclusion that the value of parliamentary debate is to defend the position of politicians, who should not accept any such reduction of their political responsibility.

Keywords: political theory, political knowledge, debate, scholarship and politics, parliamentary practice, Max Weber, Quentin Skinner

Suomen ulkopoliitikka ennen ja jälkeen Nato-jäsenyyden

Puheenjohtaja:

Tuomas Forsberg, Tampereen yliopisto

Tuomas Forsberg

Minne troikka näyttikään rientävän? Suomalaisten näkemykset Venäjästä ja sen kehityksestä 1992-96

Tässä paperissa käyn läpi suomalaisten näkemyksiä Venäjän kehityksestä Jeltsinin ensimmäisellä presidenttikaudella 1992-96 – tämä kausi siis kattaa ajan Neuvostoliiton hajoamisesta Tshetshenian ensimmäisen sodan päättymiseen. Analyysi on tehty ulkoministeriön arkistojen, eduskunnassa käytettyjen puheenvuorojen, media-aineiston sekä muiden julkisten asiakirjojen, tutkimusraporttien ja muiden julkaisujen pohjalta keskittyen nimenomaan tulevaisuutta koskeviin arvioihin historiaa ja kulloisiakin ajankohtaistapahtumia tai Venäjän suhdetta Suomeen koskevien näkemysten sijasta. Suomalaisten näkemyksiä Venäjästä 1990-luvun alussa leimasi epävarmuus. Suomalaiset eivät olleet sen enempää vahvasti pessimistisiä kuin optimisiakaan. Tulevaisuus näytti avoimelta ja sen ennakoiminen mahdottomalta. Venäjästä tehtiin erilaisia tulevaisuuden skenaarioita, mutta mitään yhtä vahvaa näkemystä siitä, mitä Venäjällä tapahtuu ei pystytty esittämään. Autoritaarisen hallinnon nousua pidettiin jo tuolloin todennäköisempänä vaihtoehtona kuin Venäjän demokratisoitumista ja integroitumista länteen. Markkinatalouden pysyvyyteen samoin kuin Venäjän säilymiseen suurvaltana vaikeuksistaan huolimatta uskottiin varsin yleisesti.

Teemu Häkkinen, Jyväskylän yliopisto:

Historian poliittisuus Suomen Nato-jäsenyyshakemuksissa

Poliittinen päätös Suomen Nato-jäsenyyshakemuksen jättämisestä keväällä 2022 syntyi lyhyessä ajassa ja laajassa puoluerajat ylittävässä konsensuksessa Venäjän hyökättyä Ukrainaan. Kysymys kansanäänestyksen tarpeellisuudesta sivuutettiin vetoamalla Venäjän informaatiovaikuttamisen uhkaan, ja Naton vaatima kansan tuen osoittaminen haettiin päätöksentekoprosessissa yksittäisistä kansalaisten asenteita kartoittavista mielipidemittauksista. Poliittisessa puheessa rakennettiin tulkintaa perustavanlaatuisesti muuttuneesta tilanteesta ja tarpeesta määritellä uudelleen Suomen ulkopoliittikka Nato-jäsenyyttä kohtaan. Tässä esitelmässä pohditaan, millä tavoin historian käyttö oli läsnä Suomen päätöksentekoprosessissa Nato-jäsenyyshakemuksen jättämiseksi. Esitelmän tarkoituksena on erityisesti keskittyä kysymykseen, miten historian poliittisuutta voidaan analysoida yhtäältä poliittisen eliitin puheista ja toisaalta kansalaiskäsityksistä. Poliittisen puheen tasolla tarkastelussa ovat menneisyyttä koskevat tulkinnat, joita hyödynnettiin osana poliittista keskustelua ja legitimaatioon liittyvää diskursiivisuutta (Grönholm & Nyssönen 2019; Van Leeuwen & Wodak 1999; Reyes 2011). Kansalaisten käsityksissä historiatietoisuus erityisesti menneiden sukupolvien sotakokemusten muodossa on keskeisesti rakentanut maanpuolustustahtoa. Esitelmä pohjautuu tekeillä olevaan yhteisartikkeliin, jonka kirjoittajat ovat Miina Kaarkoski, Teemu Häkkinen ja Helena Kilpeläinen.

Tapio Juntunen, Tampere University and Emma Rosengren, Swedish Institute of International Affairs:

The nuclear dimension of NATO enlargement in the Baltic Sea region. Continuities and changes in Finnish and Swedish perspectives on nuclear weapon policy 2016–2022

After Russia's full-scale military invasion of Ukraine February 24, 2022, Finland and Sweden applied for membership in the North Atlantic Treaty Organization, NATO. This constitutes the most fundamental security shift in the Baltic Sea region since the end of the Cold War. To various extent, neutrality was a central feature of Cold War security policy and national identity in both countries (Rainio-Niemi, 2014), and both made themselves known as staunch supporters of nuclear disarmament and non-proliferation, albeit with slight differences in their profiles (cf. Juntunen, 2023; Rosengren, 2020). Their decisions to join NATO – an alliance reliant on extended nuclear deterrence – not only marks the end of a long period of neutrality and military non-alignment for Finland and Sweden but will also require a major shift in their policies and self-perceptions related to nuclear weapons, disarmament, and extended nuclear deterrence.

Focusing on the nuclear dimension of NATO, this article compares domestic deliberations about nuclear weapons, disarmament and extended nuclear deterrence in Finland and Sweden 2016 – 2022 in two successive contexts: debates about the Treaty on the Prohibition of Nuclear Weapons, TPNW, from 2017, and about NATO membership after Russia's full-scale invasion of Ukraine. Drawing on insights from research that treats security policy as 'a product of social and discursive construction' (Hagström, 2021, p. 142), and on literature about depoliticization as an analytical tool for understanding radical policy change (Wood, 2015), we analyze continuities and changes in Finnish and Swedish discourses about nuclear weapons, disarmament and extended nuclear deterrence, aiming to reveal how joining a nuclear alliance was made possible in two historical

contexts marked by opposition towards nuclear weapons. Rather than explaining why Finland and Sweden applied for NATO membership, our analysis exposes how ‘interpretative dispositions [regarding nuclear weapons] were socially constructed such that certain practices were made possible’ (Doty, 1993, p. 298).

While Finland and Sweden have not at any point in history followed a completely identical path in relation to nuclear weapons and disarmament, we argue that an analytical focus on depoliticization in domestic debates sheds light both on contemporary discourses about nuclear disarmament, NATO expansion and nuclear deterrence, and on the changing role of nuclear weapons in the Baltic Sea region and the Nordics. Our research questions center around how Finnish and Swedish policy on nuclear weapons, disarmament and extended nuclear deterrence have been (re)negotiated over time; similarities and differences in domestic discourses; and how processes of depoliticization have contributed to establishing policy.

Hannu Salomaa, Jyväskylän yliopisto:

Suomen ulko-, turvallisuus- ja puolustuspoliittinen päätöksentekokulttuuri deliberatiivisen demokratian näkökulmasta

Suomen ulko-, turvallisuus- ja puolustuspoliittista päätöksentekokulttuuria on leimannut jo vuosikymmenien ajan konsensushakuisuus, eliittilähtöinen johtaminen sekä vähäinen julkinen keskustelu. Tutkimushankkeessa tarkastellaan kyseisiä lähtökohtia kriittisesti avointa, tasa-arvoista kansalaiskeskustelua korostavan deliberatiivisen demokratian näkökulmasta. Tutkimushankkeen keskeisin aineisto on eduskunnassa 2019-2023 toimineiden kansanedustajien haastattelut, jotka käsittelevät kyseisen vaalikauden ulko- ja turvallisuuspoliittisia tapahtumia. Erityisen huomion kohteena ovat Venäjän hyökkäyssota Ukrainaan helmikuussa 2022, Suomen liittymisprosessi Natoon sekä ulko- ja turvallisuuspolitiikan selontekomenettely.

Juha-Matti Ritvanen, Turun yliopisto:

Empivä kumppani. Suomi, Nato ja kriisinhallinta 1994-1997

Esitelmä käsittelee Suomen ja Naton suhteita 1990-luvulla. Miten Suomen ulkopoliittisessa johdossa pohdittiin Naton roolia? Miksi Suomi lähti mukaan Naton rauhankumppanuusohjelmaan (Partnership for Peace, PFP) ja osallistui liittokunnan johtamiin kriisinhallintaoperaatioihin, jotka alkoivat IFOR- ja SFOR-operaatioiden myötä Bosniassa 1990-luvun puolivälissä? Esitelmä edustaa laadullista, arkistolähteisiin pohjaavaa kriittistä historiantutkimusta.

Tuomas Forsberg, Tampereen yliopisto:

Suomalaisten näkemykset Venäjästä ja sen kehityksestä 1992-95

Tämä paperi tarkastelee suomalaisten näkemyksiä Venäjästä Neuvostoliiton hajoamisen jälkeisinä vuosina. Aineistona on ulkoministeriön asiakirjat, Helsingin Sanomat ja muu lehdistöä, eduskunnan pöytäkirjat, valtioneuvoston selonteot ja erilaiset muut lähteet kuten tutkimusraportit ja -kirjallisuus. Yhteenvetona voidaan todeta, että Venäjän nopeaan demokratisoitumiseen Suomessa ei juuri kukaan uskonut. Toisaalta ei myöskään uskottu Neuvostoliiton kaltaisen poliittisen järjestelmän paluuseen tai kansallismielisen Venäjän aiheuttamaan uhkaan. Suomalaisissa arvioissa Venäjän suunnasta korostui epävarmuus. Jos Suomessa oli jokin vallitseva näkemys Venäjän tulevaisuudesta, niin se oli ajatus siitä, että maasta tulisi jonkinlainen omanlaisensa markkinatalous, jonka omat erityispiirteet tekisivät siitä erilaisen kuin mitä vallitseva käsitys länsimaisesta liberaalista demokratiasta on. Ajatus siitä, että kansallismielisyyden vahvistuminen Venäjällä johtaisi jonkinlaiseen autoritaariseen hallintoon, jaettiin laajalti, mutta Zhirinovskin johtaman puolueen tai sen kaltaisen äärintationalistisen liikkeen nousua Kremltiin vallanpitäjien paikalle ei kuitenkaan pidetty erityisen todennäköisenä.

Johanna Rainio-Niemi, Helsingin yliopisto:

Puolueettomuus, suomettuminen ja pienen rajamaan viiteryhmäpolitiikka: näkökulmia kylmästä sodasta nykypäivään

Paperissa tarkastellaan Suomen puolueettomuuspyrkimysten ja Suomelta nimensä lainanneen suomettumisilmiön toisiinsa lomittuvaa suhdetta. Nykypäivän julkisessa keskustelussa on valtavirtaistunut tapa puhua suomettumisesta siten, että käsite pitää sisällään myös puolueettomuuden ilmiön. Kahden käsitteen suhde on aina ollut vaikeasti hahmotettava, vaihtelevasti määritelty ja kiistanalainen. Historiallisena tai kansainvälisenä ilmiönä puolueettomuus ja suomettuminen eivät ole toistensa synonyymejä. Erotteluilla on ollut suuri merkitys myös suomalaisen kylmän sodan aikaisen ja jälkeisen viiteryhmäpolitiikan kannalta. Suomettumisen ja puolueettomuuden ilmiöiden lomittumisen, erillään pitämisen ja samaistamisen historioiden tarkkapiirtoisempi ymmärtäminen on avain suomalaisen kylmän sodan aikakauden historian hahmottamiseen. Tarkkapiirtoisuus on tärkeää historiakuvien kannalta, mutta se on tärkeää myös nykyhetken kannalta: hämärtänyt kuva menneisyydestä on omiaan sumentamaan myös nykyisyyttä koskevaa ymmärtämystä sekä siitä viestimisen tarkkuutta. Esityksessä luodaan katsaus suomettumisen, puolueettomuuden käsitteiden yhteen kietoutumisen ja erillään pitämisen historiaan 1950-luvulta kylmän sodan jälkeisille vuosikymmenille sekä pohditaan niiden merkitystä etenkin suomalaisen ulkopoliittikan viiteryhmäpolitiikalle. Miten puolueettomuuden ja suomettumisen leimaamasta historiasta voisi/pitäisi puhua?

Leena Vastapuu, Swedish Defence University:

Eurooppalaistumisesta militarisaatioon? Feministinen luenta Suomen ulkopoliittikan paradigman muutoksesta

Suomen päätös hakea Naton jäsenyyttä ja sitä seurannut muutos Suomen ulko- ja turvallisuuspolitiikassa herättävät kysymyksiä suunnanmuutoksen taustatekijöistä. Lähestymme asiaa tekemällä feministisen luennan Suomen ulko- ja turvallisuuspolitiikassa tapahtuvasta paradigman muutoksesta. Muotoutumassa olevassa uudessa paradigmassa näyttävät painottuvan niin sanottu kova turvallisuus ja militarisaatio viime vuosikymmenten painopisteenä olleen

eurooppalaistumisen, kuten ihmisoikeuksien, sukupuolten tasa-arvon ja sääntöpohjaisuuden sijaan. Analysoimme yhtäältä Suomen Nato-jäsenyyteen johtaneita ulkopolitiikan diskursseja ja toisaalta Suomen ulkopolitiikan tasa-arvotavoitteiden jäämistä Nato-Suomen jalkoihin., Kirjoittajat: Minna Lyytikäinen, väitöskirjatutkija, Helsingin yliopisto, Leena Vastapuu, apulaisprofessori, Ruotsin maanpuolustuskorkeakoulu,

Minna Lyytikäinen, Helsingin yliopisto:

Eurooppalaistumisesta militarisaatioon? Feministinen luenta Suomen ulkopolitiikan paradigman muutoksesta

Kirjoittajat: Minna Lyytikäinen ja Leena Vastapuu

Suomen päätös hakea Naton jäsenyyttä ja sitä seurannut muutos Suomen ulko- ja turvallisuuspolitiikassa herättävät kysymyksiä suunnanmuutoksen taustatekijöistä. Lähestymme asiaa tekemällä feministisen luennan Suomen ulko- ja turvallisuuspolitiikassa tapahtuvasta paradigman muutoksesta. Muotoutumassa olevassa uudessa paradigmassa näyttävät painottuvan niin sanottu kova turvallisuus ja militarisaatio viime vuosikymmenten painopisteenä olleen eurooppalaistumisen, kuten ihmisoikeuksien, sukupuolten tasa-arvon, ja sääntöpohjaisuuden sijaan. Analysoimme yhtäältä Suomen Nato-jäsenyyteen johtaneita ulkopolitiikan diskursseja ja toisaalta Suomen ulkopolitiikan tasa-arvotavoitteiden jäämistä Nato-Suomen jalkoihin.

Tapio Juntunen, Tampereen yliopisto:

Nuclear disarmament and Finnish foreign policy in a nuclear alliance

This paper delves into the intricate role of nuclear disarmament in Finnish foreign policy. By tracing the historical trajectory of Finnish nuclear disarmament policy from the late 1950s to the 2000s, the paper sheds light on how Finland's policy on nuclear disarmament and arms control is likely to evolve as a NATO member. By using a practice theoretical perspective to analyze foreign policy, the paper argues that despite Finnish foreign policy doctrine undergoing at least two phases of (partially incrementally adopted) changes since the end of the Cold War, it is likely that strong continuities persist in how Finland will develop its nuclear disarmament and non-proliferation profile as a NATO member. After a short historical grounding, the paper focuses on three empirical cases that illuminate how nuclear disarmament and non-proliferation policy has been debated and formulated in Finland during the last ten years or so: Finland's role as the mediator in the negotiations aiming to establish a Weapons of Mass Destruction Free Zone in the Middle East (2011-15): debate on Finland's stance towards the Treaty on the Prohibition of Nuclear Weapons (TPNW) and decisions made related to it (2016-17, 2019): the nuclear dimension in the Finnish NATO debate in spring 2022.

Theory and practice of multilateralism

Chairs:

Ratih Adiputri, University of Jyväskylä
Anna Kronlund, University of Turku and Jyväskylä

Peppi Heinikainen, Tampereen yliopisto/TAPRI:

Rising great power rivalry and norm contestation in the United Nations Security Council's decision-making on the Syrian and Libyan civil wars

Liberal order and multilateralism have been under challenge, particularly since the early 2010s. Since then, China and Russia have increasingly contested some of the Western, liberal norms and the UNSC decision-making has become more difficult, which in turn impacts the UNSC's ability to make decisions and settle conflicts. , This paper analyses how the rise of great power rivalry and norm contestation are visible in the UNSC decision-making regarding the conflict in Syria and Libya, how they affect multilateralism at the UNSC, and what this tells about the ability of the UNSC to secure international peace and security. The analysis of great power rivalry in the UNSC and the ability of the UNSC to operate is crucial at the time when we are entering a new era of multipolarity., The paper offers a novel theoretical framework which holds that multilateral conflict settlement at the UNSC in general remains operational although its role and impact are likely to diminish as the great power rivalry and norm contestation intensify. Multilateralism and decision-making remain successful when there are no norms to be contested or critical interests at stake. However, the occurrence of instances where interests or norms are at stake is likely to rise due to great power rivalry and in these cases, the ability to pass resolutions diminishes. This hinders the ability of the UNSC to pass, for example, resolutions on peacekeeping and impacts the peace architecture. The contestation of certain liberal norms can moreover impact the future of the multilateral cooperation if key norms cannot be agreed upon. This in creates further complications for the UNSC to be able to fulfil its role of maintaining peace and security.

Keywords: UNSC: multilateralism: conflict settlement: norm contestation: great power rivalry

Hanna Tuominen, Helsingin yliopisto:

In Defense of Gender Equality and the Vulnerable. The Status-seeking of the Nordic States at the UN Human Rights Fora

Abstract: This article focuses on the status-seeking strategies of the Nordic states at the UN human rights fora. The Nordics have positive image as strong supporters of international norms and institutions. They often share similar priorities, and hence, give common statements at the UN human rights forums to increase their visibility and influence. The Nordic states have branded themselves especially as promoters and protectors of gender equality and the most vulnerable groups, such as the disabled persons, children, human rights defenders, and sexual minorities. The national progressive policies of the Nordic states give them credibility and legitimacy to promote these issues externally. Issue-specific branding aims to increase their persuasiveness in the eyes of others. However, the human rights priorities of the Nordics have become more contested at the global level and seeking status and leadership can be more challenging. This article studies how the Nordics have managed to balance between principled norm advocacy and pragmatic policy orientation in the changing circumstances. Methodologically, the article analyses human rights

policy documents and statements delivered at the UN human rights forums, complemented with insights of the participants.

Hanna-Mari Kivistö, Jyväskylän yliopisto:

The Council of Europe and the Politics of Multilateralism

The Council of Europe is an international organisation promoting human rights, democracy, and the rule of law. Even though known as 'Europe's human rights watchdog', the institution has been much overlooked by political scientists. In the Reykjavík Declaration of 2023, drafted in the aftermath of the Russian invasion of Ukraine, the Council emphasised the need to respond to "the challenges facing [...] Europe's multilateral architecture and the international rule-based order", expressing commitment to strengthening its role in this respect. This paper seeks to investigate how multilateralism is understood and practised in the framework of the Council of Europe, and with reference to other international organisations, such as the UN and the EU. Furthermore, the paper seeks to discuss the implications the emphasis on multilateralism and external dimension has for the political role of the Council and the key values it seeks to promote.

Marie Cazes, Jyväskylän yliopisto

China and the UNESCO: Tea Culture as a Practice of Soft Power

This paper looks at the utilization of tea as a soft power tool within international institutions,, particularly examining its role in Chinese cultural nationalism. Focusing on discourse, surrounding tea culture, we analyse Chinas strategic presentation of tea within international, frameworks such as UNESCO. In 2022, Chinese tea culture attained recognition in the, UNESCO Intangible Heritage list, followed by the registration of Jingmai, a significant, mountain for Puer tea, in the UNESCO World Heritage list the subsequent year. Chinas, narrative in these inscriptions reasserts its claim as the birthplace and custodian of tea culture,, exemplifying cultural nationalism and soft power projection., Through scrutinizing texts produced by China for UNESCO listings, we unveil the intricate, interplay between everyday cultural practices, cultural nationalism, and soft power dynamics,, with tea culture serving as a case study. This research underscores the neglected yet pivotal, role of food culture in shaping soft power strategies and disseminating cultural nationalism, on the global stage. As China increasingly asserts its influence in global affairs,, understanding its utilization of cultural nationalism, particularly through institutions like, UNESCO, becomes imperative for comprehending its international image and relationships., The study contributes to the broader discourse on soft power and cultural diplomacy by, shedding light on the multifaceted nexus between food culture, nationalism, and international, relations. It emphasizes the relevance of food and beverage in shaping national identity and, the nuances of cultural exchange in contemporary geopolitics.

Mari Huttunen, Jyväskylän yliopisto:

The Social Contract of the Responsibility to Protect

At the 2005 United Nations World Summit, member states unanimously endorsed the ‘Responsibility to Protect’ (R2P). In acknowledging R2P, states pledged to protect their populations from mass atrocities and to assist those struggling to discharge their sovereign responsibilities. As a part of the package, the membership expressed being prepared to collective, Security Council-authorized action where a government turned against its people. Yet although multilateralism was embedded in the foundations of R2P, the actualisation of the ideal has been hindered by the fact that states have remained divided over the right interpretation of the Summit agreement. In the paper, I build upon an article in which I conceptualised R2P as a social contract, and elaborate the idea further. Equipped with the teachings of the English School, I study the meeting records of five formal General Assembly debates regarding the Responsibility to Protect and examine what kind of ideal types of R2P emerge when interpreted through the concepts of pluralism and solidarism. I argue that the debates reveal two conflicting readings of the social contract of R2P, one centred on the rights of states, the other on human rights. In essence, the power struggle between pluralist and solidarist values in the framework of R2P reflects the ongoing battle over the future direction of the global international society. The impact of such an altercation is only amplified by the deepening bipolarisation among the permanent members of the Security Council that has and will continue to hamper the UN’s ability to live up to the promise of R2P by further eroding the potential for multilateral action.,

Cherry M Miller, University of Helsinki:

Interpreting Parliamentary Diplomacy The Case Of Eu27-Uk Relations

Parliamentary diplomacy has always existed to tackle global, rapid and seismic changes in societies, but has had an increased academic and practitioner focus in the last 15 years. Indeed, parliamentary diplomacy was a key debate item in the Inter-Parliamentary Union’s General Assembly (March 2024). This paper examines how parliamentary actors interpret parliamentary diplomacy, focusing specifically on that practised in the EU-UK Parliamentary Partnership Assembly (PPA). The analysis is based on pilot interviews of parliamentary actors conducted between January and June 2024, a fieldwork trip in December 2023 and analysis of parliamentary debates and four sittings of the PPA (2022-2024).

The paper supports existing literature, showing that parliamentary diplomacy is an essentially contested concept. However, the paper makes four early findings: (1) that interpretations of parliamentary diplomacy are situated; (2) that those involved around the European Parliament delegation are more likely, so far, to use the term parliamentary diplomacy than their UK counterparts; (3) that participants feel that some traditional diplomatic functions are more in tandem with parliamentary diplomacy than others and (4) that the PPA as a parliamentary body is unevenly performing these functions as well as it could do.

Ratih Adiputri, University of Jyväskylä:

Challenges of ASEAN Multilateralism in Governing Climate Crisis

IOs in the Global South are known to implement ideas of the North in the South. One example is ASEAN. Despite inspiring movement from the Non-Alignments Movement or BRICS which tried to unite the interest of low and middle-income countries, ASEAN continues to focus on economic development with a business-as-usual approach. This neglects ASEAN for tackling climate crisis in

the region. Indonesia's ASEAN Chairmanship in 2023 focused on growth and, as usual, events that Indonesia organized were elitist and lack of public participation. This paper focuses on examining the decision-making process in multilateralism and global governance in ASEAN, particularly during the Indonesian chairmanship. The paper studies documents of ASEAN for addressing climate change and English newspaper articles in 2023 reporting on ASEAN activities. The study shows that ASEAN (including Indonesia) still highlights multilateralism as a norm and merely as a process, portraying the lack of public participation and thus the impacts of any policy toward local citizens remain small.

Keywords: multilateralism, ASEAN, Indonesia, Southeast Asia, climate crises, development

Valvonta, demokratia ja tieto: turvallisuusviranomaiset informaation kerääjinä ja tuottajina

Puheenjohtajat:

Mika Suonpää, Turun yliopisto

Jukka Pesu, Turun yliopisto

Mika Suonpää, Turun yliopisto:

Tietolähdetoiminta ja mielipidevalvonta sota-ajan Suomessa

Esitelmässä tarkastellaan valtiollisen poliisin (Valpo) tietolähdetoiminnan ja mielipidevalvonnan muotoja vuosina 1939–1944. Tietolähteillä tarkoitetaan tässä yhteydessä tahoja, joita Valpo käytti tiedon tuottajina arvioidessaan Suomen sisäisen turvallisuuden uhkakuvia ja pyrkiessään paljastamaan mahdollista maanpetoksellista toimintaa. Mielipidevalvonta oli tähän liittynyt toimintaa, jossa valtion eri virastot sekä niiden päätöksentekoa tukeneet epäviralliset tiedottajat analysoivat sisäistä turvallisuutta uhanneita aatevirtauksia ja pyrkivät keksimään keinoja estää vahingolliseksi koettujen mielipiteiden levittäminen.

Aleksi Kivimaa, Tampereen yliopisto

Turvallisuusanalyttikkojen episteemiset tietokäsitykset strategisen kulttuurin osatekijöinä

Sovellan koulutustutkimuksen piirissä olevaa tutkimusperinnettä episteemisistä tietokäsityksistä (eng. epistemic cognition) eri Suomessa turvallisuusorganisaatioissa toimiviin turvallisuusanalyysiä suorittaviin asiantuntijoihin tutkiakseni sitä, kuinka he tuottavat ”varmaa” tietoa epävarmoissa, epätarkoissa ja ajallisesti rajatuissa tietoprosesseissa. Tästä tuotettu tieto mahdollistaa tiedontuotannon prosessien vertailun, kehittämisen ja sen tutkimuksen, kuinka erilaiset episteemiset tietokäsitykset vaikuttavat tiedontuotannon ja -käsittelyn toimintatapoihin.

Episteemisten tietokäsitysten tutkimuksen perinteessä tutkimuskohteena on kuinka esim. vastaaja kuvaa suhdettaan tietoon, totuuteen ja oppimiseen. Tietynlaisten episteemisten tietokäsitysten on todettu ennustavan kriittistä ajattelutaitoa, vastustuskykyä disinformaatiolle, akateemista menestystä, parempaa painetun sanan: psykologian: matematiikan: historian ja tieteen ymmärrystä, parempaa internet-hakemista sekä parempaa koulun ulkopuolista oppimista. Tutkimukset ovat myös ilmentäneet, että sopeutuvaiset episteemiset tietokäsitykset eivät kehity valtaosalla ilman aiheen aktiivista opetusta. Turvallisuusanalytikot ovat siis työkuvansa luonteen lisäksi erityisen mielenkiintoisia tälle tutkimukselle sen puolesta, että alalle päätyminen on usein implisiittisen työssä oppimisen kautta omaksuttua asiantuntemusta yhdenmukaisen rakenteellisen koulutusprosessin sijaan.

Esiteltävän paperin tarkoituksena on tuoda konseptuaalisen artikkelin välityksellä ilmi yllä olevan ydintematikan lisäksi muut tutkimusaukot ja keskustelut johon vastaavaa lähestymistapaa voisi hyödyntää. Tämänlainen lähestymistapa tarjoaa uuden keinon lähestyä esimerkiksi strategisten kulttuurien ja muiden episteemisten yhteisöjen tutkimusta. Samalla lähestymistapa mahdollistaa salaisen tiedon parissa työskentelevien toimijoiden episteemisen korruption tarkastelua eli tarkastelua siitä, toteutetaanko toimintaa tiedontuotanto edellä, vai esiintyykö tutkittavilla tahoilla tiedontuotannon prosesseja vinouttavia elementtejä, jotka ovat tutkimuskirjallisuuden mukaan yleisempiä esim. toimijoiden käsitellessä tietoa salatusti. Lähestymistavan tarkoituksena on myös toimia keinona kehittää tutkimusperusteisesti analyttikkojen toimintaa nimenomaisesti, että asiantuntijoiden työskentelyä laajemmin.

Juho Pitkänen, Turun yliopisto

Turvallisuusviranomaiset informaation kerääjinä ja tuottajina: Rikostiedustelutiedon kerääminen kansainvälisen rikospoliisikomission (IKPK) kontekstissa vuosina 1939-1944

Kansainvälinen rikospoliisikomissio IKPK (nykyinen Interpol) päätyi natsi-Saksan haltuun Anschlussissa vuonna 1938. Kansainvälinen poliisijärjestö oli perustettu vuonna 1923 vastauksena etenkin eurooppalaisten poliisien huoleen kansainvälistyvistä ja kasvavasta rikollisuudesta ja sen toiminta oli keskittynyt ennen kaikkea tiedonvälittämiseen sekä kansainvälisten etsintäkuulutusten ja muiden ilmoitusten levittämiseen. Komission keskustoimistoon kertyikin vuosina 1923-1938 huomattava kortisto eri maissa pidätetyistä tai etsintäkuulutetuista rikollisista. Vuonna 1938 tämä aineisto päätyi Saksan haltuun ja komission päämaja arkistointeen siirrettiin Berliiniin vuonna 1941.

Mitä rikostiedustelutiedon päätyminen saksalaisten haltuun tarkoitti? Kirjallisuudessa komission arkistojen hyödyntämisestä on erilaisia tulkintoja. Ruotsissa niin kutsuttu Sandlerin komissio tutki sodan jälkeen Ruotsin viranomaisten IKPK:lle luovuttamia tietoja ja totesi tietojen luovuttamisen olleen ainakin kyseenalaista. Viime vuonna Interpolin täyttäessä 100 vuotta itävaltalainen tutkimushanke taas totesi, että IKPK:n kansainvälisen mustalaisrekisterin tietoja hyödynnettiin pohjana romanien ja sintien karkottamisessa keskitysleireille. Väitöskirjassani tutkin, millaista

Suomen yhteistyö järjestön kanssa oli vuosina 1939-1944. IKPK:n kohtaloa voidaan pitää myös esimerkkinä siitä, kuinka hyvässäkin tarkoituksessa kerätty tieto voi päätyä täysin väärin käsiin tai sitä voidaan käyttää hyväksi alkuperäisestä poikkeaviin tarkoituksiin.

Jukka Pesu, Turun yliopisto:

Suojelupoliisi tiedon tuottajana ja käsittelijänä

Esitelmä käsittelee suomalaisen turvallisuuspoliisin epävirallisia tiedonhankintakanavia ja niiden merkitystä turvallisuuspoliisin työlle ja kerätyn informaation laadulle. Käsittelyn keskiössä on suojelupoliisin tiedonhankinta kylmän sodan vuosina, mutta toimintakulttuurin muotoutumista käsitellään myös pidemmällä aikavälillä etsivästä keskuspoliisista alkaen. Esitelmässä pohditaan mitkä piirit on nähty luotettavina tiedon hankinnassa ja ketkä puolestaan epäluotettavina, onko tässä tapahtunut muutoksia ja minkälaisia mahdollisia tiedon vinoumia tästä on seurannut.

Yliopistot ja demokratia

Puheenjohtajat:

Mikko Poutanen, Tampereen yliopisto
Hanna Kuusela, Jyväskylän yliopisto
Tuomas Tervasmäki, Tampereen yliopisto
Tuukka Tomperi, Tampereen yliopisto

Perttu Ahoketo, Tampereen yliopisto ja Juha Suoranta, Tampereen yliopisto:

“This Building is Ours!’ Student Activism Against the University’s Neoliberal Policy”

This article is an ethnography of a student protest against a Finnish university’s plans to give up 25 percent of its campus buildings until 2030. The Finnish universities faced financial deficits primarily due to education cuts implemented by Finland’s right-wing government between 2015 and 2019. To balance the budget, Tampere University proposed surrendering some of its buildings, including the Linna, the home of social sciences, and the main library. The students organized the We Will Not Give Up the Linna Building movement (WWGU) to oppose the university’s decision. This article is an ethnography of the movement’s resistance and outcomes and analyzes what the student activists learned and how they changed during the protest wave in 2021. Our analysis uncovered six key insights the student activists learned on democracy, social media in activism, activism’s temporality and persistence, the role of emotions in activism, and the university’s power structures. The study contributes to a general understanding of the student protest movement, the

social transformations that student activists undergo, and how they learn to perceive democracy, develop political imagination, and understand power structures.

Taru Siekkinen, Jyväskylän yliopisto:

Akateemisen työn ja urien muuttuva luonne managerialistisissa yliopistoissa – voidaanko puhua enää akateemisesta vapaudesta?

Akateemisen profession yksi keskeisimmistä erityispiirteistä liittyy akateemiseen vapauteen. Tässä paperissa akateemista vapautta lähestytään akateemisen työn ja urien kautta, ja tarkastelemme niiden luonnetta ja muutosta managerialistista yliopistojen kehyksissä. Yliopistojen henkilöstöjohtaminen on muuttunut entistä strategisemmaksi ja yliopistot ovat myös Suomessa ottaneet käyttöön tenure track -uramallin. Tenure track -uramallilla eteneminen perustuu jatkuvaan akateemisen työn arviointiin ja näin ollen korostaa nykypäivän yliopistojen managerialistista luonnetta sekä tehokkuusvaatimuksia liittyen myös uuden julkisjohtamiseen (Pekkola & Siekkinen tulossa: Siekkinen ym. 2019). Nämä kriteerit nähdään usein liian epämääräisinä, mutta liian tarkat kriteerit saattavat olla haitallisia akateemisen vapauden näkökulmasta. Yliopistotyötä ohjaavat vahvasti myös yliopistojen, tiedekuntien ja laitosten strategiset painopisteet. , Tämä esitys perustuu syksyllä 2024 julkaistavaan kirjaan tenure track -uramalleista eurooppalaisissa yliopistoissa (Pekkola & Siekkinen, tulossa), 2023 kerättyyn kyselyaineistoon tenure track -professoreille sekä vuonna 2023 aloitettuihin (ja vielä jatkuviin) haastatteluihin henkilöstöjohtajille yliopiston uramalleihin liittyen. Paperissa kysytään, voimmeko puhua enää akateemisesta vapaudesta managerialististen yliopiston rakenteissa, vai tarvitsemmeko uusia käsitteitä, näkökulmia ja kuvauksia akateemisen profession erityisyydestä ja akateemisen työn luonteesta.

Mikko Poutanen, Tampereen yliopisto and Tuomas Tervasmäki, Tampereen yliopisto:

”State capitalists in competition: A Marxist reading of future Finnish education policy”

Competitive pressures exert increasing influence in the formation of higher education policy. Under global competition between knowledge economies national higher education policy is called upon to support the competitiveness of the national economy. Competitive frameworks strongly influence future visions outlined in policy documents and define available policy imaginaries. The economic-competitive policy imaginary is supported by transnational agents, such as the OECD and – in the European context – the EU. The increased emphasis on economic priorities in higher education can be referred to as academic capitalism. Given the taken-for-granted nature of the economic-competitive policy imaginary, its underpinnings are rarely critically debated – this includes Nordic welfare states like Finland. This article proposes revisiting the Marxist conception of competition as a defining social relation under capitalism. While Marx did not extensively theorize the mechanics of competition, he did argue competition formed an underlying logic – the compelling laws of competition – that hold capitalists. Our analysis suggests that these compelling laws of competition are reproduced in the future-oriented policy-documents of the Finnish Ministry of Education and Culture. We argue that the Ministry could be characterized as a state capitalist actor, seeking to leverage higher education for economic competitive success.